

Молода Україна

ЖУРНАЛ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕМОКРАТИЧНОЇ МОЛОДІ

РІК ВИДАННЯ XXXIV

ЧЕРВЕНЬ — 1984 — JUNE

Ч. 334

ISSN 0026-9042

НАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

В Канаді:

V. Yaremchenko,
28 Frontenac Rd.
London, Ontario

Gregory Hawryluk
18 Meadowbrook Ave.
St. Catherines, Ont., L2M 7H1

Ihor J. Lysyk
885 Beaufort Ct.
Oshawa, Ont. L1G 7J7

T. Boyko
2532 Cornwall Dr.
Pentincton, B.C.
Y2A 6X3

США:

Головний представник
George Smyk
9559 Patton
Detroit, Mich., 48228

Iw. Ivahnenko,
72 Feather Bed In.
Hopewell, N. J. 08525

Leonid Jemetz,
2941 Amboy Road,
Warners, N. Y. 13164

W. Ponomarenko,
5802 Vandalia Ave. S. W.
Cleveland, Ohio, 44144

У зах. Німеччині:

Mychajlo Ihnatenko
2. Hamburg — Wandsbek,
Lesserstr. — 225
West Germany

В Англії:

A. Bondarenko
78 Kensington Park Rd.
London W. 11, — England

Австралія:

T. Myronenko
P. O. Box 302
Parramatta, N. S. W.
Australia 2150

МОЛОДА УКРАЇНА

Видає Центральний Комітет
Об'єднання Демократичної
Української Молоді.
Голова ЦК: О. ПОШИВАНИК

Редагує Колегія:

Л. Ліщина, С. Голубенко,
Ю. Криволап, В. Родак,
А. Лисий, О. Пошиваник,
Ю. Смик, О. Харченко,
Л. Павлюк.

Адміністратор Зіна Корець

MOLODA UKRAINA

A Ukrainian Monthly Magazine
Published by the Central Committee
of the Ukrainian Canadian Youth
Association — ODUM

In USA — Association of American
Youth of Ukrainian Descent.

President: A. Poszewanyk

5240 N. Le Claire Ave.
Chicago, Ill. 60630, USA

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Річна передплата

У США, у Канаді і в Україні	12.00 доларів
Ціна одного примірника: 1.25 дол.	
В Австралії	8.00 дол. (австрал.)
Ціна одного примірника: 90 центів	
В Англії і Німеччині	9.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 1.00 дол.	
В усіх інших країнах Європи	7.50 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 85 центів (амер.)	
В усіх країнах Південної Америки	7.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 65 центів (амер.)	

Зазначене число після прізвища передплатника означає останнє число журналу, за яке заплачено передплату.

За зміну адреси просимо прислати поштові значки або інтернаціональні купони (International coupon) на суму 25 канадійських центів.

Редакція не приймає матеріалів без підпису автора і застерігає за собою право скорочувати статті і правити мову, рукописів не повертає

Статті підписані прізвищем або ініціалами автора не завжди відповідають поглядам редакції.

За зміст і мову оголошень редакція не відповідає.

Листування з редакцією та адміністрацією просимо слати:

MOLODA UKRAINA,

Box 40, Postal Station "M", Toronto, Ontario, Canada, M6S 4T2

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ: Поезії — М. Губко, П. Косенко, Т. Матвієнко, С. Кузьменко, В. Ворскло. М. Вірний — Грай бандуро грай... О. Шевченко В. Родак — Слово на поминках. В. Мішалов — Мої спогади про Китастого. Композитор Л. Вербицький. Н. Сандул — Таня Гладь. П. Одарченко — 13-ти літня поетеса М. Губко. М. Шимко — Те чого не забудеш. Київ. А. Козуб — Відзначення голоду. А. Галан — Найбільший гріх у світі. А. Лисий — Візьми книжку в руки. О. П. — Гарна співпраця. Родинна хроніка. Сторінка Юн. ОДУМ-у. Листи до редакції.

На обкладинці: Відзнака з нагоди 200-ліття провінції Онтаріо.

Микола ВІРНИЙ

ГРАЙ, БАНДУРО, ГРАЙ...

(На сороковий день.)

*"Сивина — на скронях. Довгі брови — хмури.
Рукавом широким тонкий гриф обняв.
Вихорем побігли пальці по бандурі.
І нежданно-тихо, сумно заспівав..."*

Борис Олександрів

"Нагадай, бандуро, співами
Ти душі мої сумній,
Як шумить у нас над нивами
Тихий легіт вітровий.

Ясним сонцем приголублений,
Зеленіє пишний гай,
Де ти, краю мій улюблений,
Золотий мій рідний край?..."

Не знаю, як хто, а я й читати без хвилювання не можу цієї пісні, музику до якої написав наш незабутній Григорій Трохимович Китастий. Особливо хвилювала і хвилюватиме мене ще одна його пісня — "Як давно...". Вперше почув її на святкуванні з нагоди чергової зустрічі одумівців та їх батьків біля Торонто, в Канаді. На сцені було двоє. На стільці з бандурою сидів знайомий мені великий мистець-бандурист. Біля нього стояла дівчинка (якщо не помилюсь — донечка проф. Степового). Він грав. Вона співала. Вони разом співали... Я сидів недалеко від сцени. І коли почув "Чужино, чужино, не заміниш мені України..." не витримав. Сльози самі полились з очей, здушило горло... І так кожного разу (І не соромлюсь!)

Ой, якже він умів хвилювати своїми піснями, своїм виконанням тих пісень. А як дбав про репертуар? Та що й казати! А до того ж і такий скромний. Для багатьох нас — великий приклад! Його серце останні свої акорди "відбило" 6-го квітня цього 1984-го року Божого. І понеслась сумна вістка до країн поселення українців: на сімдесят восьмому році життя відійшов від нас Григорій Трохимович Китастий — відомий і щиро-шанований композитор-бандурист, мистецький керівник Капелі Бандуристів імени Тараса Шевченка.

Він — з Кобеляків на Полтавщині. Один з тих, який був усім рідний, з ким зустрічався, хто його знав.

Він, так як і дехто з нас, мав щастя, "босяком" бігати по рідній землі, де народився і виріс. Він, як і кожний український хлопець, особливо на селі, "драв горобців попід стріхами, бив жаб понад річкою, грав у м'яча, цурки, дука...", а зимою на саморобних ковзанах бігав на річці.

І навіть пережитими небезпеками в дитинстві він з нами, наче, споріднений: ненароком штрикнувши йому в око так, що воно зіницею всередину повернулось, в глибоку криницю впав і мало що не втопився і одного дня й від корови дісталось, добре що не проколола рогами, а тільки перекинула через себе, ну й "зайцем" також у театр проникав... А там, гляди, і сам почав належати до молоді, яка брала участь в хорах, драматичному гуртку, співав пісні Леонтовича, Кошиця, Лисенка...

Вчився в Полтавському Музичному Технікумі на вокально-хоровому відділі.

Щоб вчитись треба було мати засоби для існування і він, як і багато з ровесників та наступників, здобував їх різними способами.

Мене, — як розповідає Григорій Трохимович у "автобіографії", — можна було бачити на станції при вивантажуванні вугілля чи чогось іншого, і скрізь, де тільки можна було заробити карбованця.

Вчитися було нелегко, але навчання для Григорія Трохимовича було мабуть такою ж необхідністю, як і пізніша гра на бандурі та композиторська діяльність.

Він закінчив Полтавський Музичний Технікум, а в 1930 році став студентом Київського Музично-Драматичного Інституту імени Лисенка, де скінчив хормайстерсько-капельмайстерський і композиторський факультети. Згодом став членом Державної Капелі Бандуристів, а з нею і "культбригадником" тощо.

Капелья Бандуристів, як знаємо з спогадів самого Григорія Трохимовича, концертувала в багатьох містах: Москві, Ташкенті, Ашхабаді, Самарканді, Сталінабаді, по містах Грузії, Вірменії, на Кубані, на Північному Кавказі, у Молдавії.

З початком війни капелю розформували. Наново було створено капелю бандуристів з колишніх її членів уже, коли в Києві були німці. З початком нового періоду свого мистецького існування капеля вибрала своїм патроном Тараса Григоровича Шевченка і під його іменем понесла вогненне слово в гущі народні. Концертували по Волині й Галичині, а потім опинились в Німеччині, біля Гамбургу побували в концентраційнім, таборі. А коли звільнили, то попоїздила капеля по ці-

На заупокійній службі по
бл. п. Григорію Китастому.

Зліва: Петро Китастий —
племінник, Галина — дружи-
на, Андрій і Віктор — сини.

Баунд Брук, 14 квітня 1984

Фото Ів. Корця

лій Німеччині, виступаючи перед остарбайтерами з України. І чого тільки не довелось побачити, пережити... Скільки горя, скільки радості...

Як влучно сказано у пані Марії Гарасевич про мистецького керівника Капелі Бандуристів імени Тараса Шевченка:

"Життєвий і творчий шлях Г. Китастого — це шлях справжнього народнього мистця, який ішов крок у крок із своїм народом, ділячи разом з ним усі кривди, наруги, поневіряння, знедолення. Здається, нема більше згорьованих, придувлених бідою і стражданнями днів, ніж ті, що лягли і на його плечі: тяжкі безпросвітні злидні в дитинстві, гострі пазурі несамовитого голоду, петля національного і політичного московського терору, небачений і нечуваний садистичний німецький полон, концентраційний німецький табір, жаклива доля "остарбайтера" — все знав, витерпів, виболів..."

Григорій Трохимович Китастий з своїми орлами виступав у багатьох країнах, перед багатьма народами, на багатьох сценах. Але про деякі сцени і тих людей, які чули концерти Капелі Бандуристів імени Т. Шевченка він завжди згадував з особливою щирістю і теплотою:

"Я виступав на найславніших сценах найблискупіших театрів, але ніколи я не мав так вщерть виповненої піснею і почуттям, яке межує зі стражданням душі, ніколи ми не грали й не співали з таким надхненням, як у тісних, убогих, до розпачливого крику, бараках таборів "ост". Це були й назавжди лишилися найвеличніші хвилини в моєму житті".

Ті виступи, ми певні, колишні остовці до смерті не забудуть.

Григорій Трохимович любив людей, особливо своїх земляків. І залишився він вірний українській людині, українській землі до кінця свого життя. І коли кілька років тому п. Марія Гарасевич запиталася нашого великого земляка, що він найбільше любить, він не задумуючись сказав:

"Людину. Понад усе люблю людину, а особливо нашу, українську. Гарна людська душа — найкраще, що є в світі. Без неї життя беззмислове, холодне, страшне. Я до людини завжди підходжу тільки щиро, з правдою, з відкритим серцем та любов'ю. І люди до мене з великою любов'ю — ось це моє щастя. Найбільше захоплення викликають у мене наші творчі люди. Подивіться, в яких умовах, а скільки та які вартості творяться. Я хилю голову у великій пошані перед кожним із них. Мусимо творити, скільки хто і що може. Це наш обов'язок і наше призначення. Від нас чекає й сподівається Україна багато, бо ми на волі."

"... все знав, витерпів, виболів..."

Вславив капелю, українську пісню, бандуру і на рідній землі й поза Україною. За це і йому велика честь і слава! Та хіба тільки в цьому його заслуги? Адже, саме завдяки його майстерності бандура "вийшла в люди" — від пісень куплетної форми до найширших музичних форм, від чисто народнього інструменту до концертінструменту класичної музики. І при цьому — сотні наступників, популяризаторів бандури!

Треба сподіватись, що молодь, якій так багато свого часу присвятив Григорій Трохимович Китастий не обмежуватиметься виключно пишномовною декларативністю, а з пам'яттю про нього почне кожнорічно влаштовувати СВЯТО БАНДУРИ, триденне Свято Бандури! А на ньому конкурс імени Григорія Китастого! Нехай трьох молодих виконавців-бандуристів отримують кожного року грамоту і стипендію. Цим наша молодь зможе назавжди увіковічити ім'я великого бандуриста Григорія Китастого і українську бандуру.

* Дивись "Збірник на пошану Григорія Китастого у 70-річчя з дня народження", УВАН у США, Музикологічна Секція, Нью-Йорк, 1980.

О. ШЕВЧЕНКО

“НЕМА ТОЇ СИЛИ, ЩОБ ВЕСНУ СПИНИЛА”

слово на поминках

СЛОВО НА ПОМИНАЛЬНІЙ ТРАПЕЗІ ПО СВ. П. Г. Т. КИТАСТОМУ, 14-го квітня 1984 року

Смутком повита родину, всесесні отці, члени Капелі Бандуристів ім. Т. Г. Шевченка, молодіюні бандуристи, жалібна громадо!

Немає слів щоб висловити жаль і смуток...

Були дні коли горіло невгамовно життя, коли билося ритмічно, в ногу з буйною зеленню, з гоном степів, невтомне серце... Були дні, коли душа, наповнена життєдайними соками, злітала до найвищих висот мистецької творчості, горіння й непереможного бажання...

І раптом неблаганна смерть...

Виринає безмежно сильне бажання не вірити дійсності, але як і завжди глянути в задумані сині очі, вхопити цупко в свої долоні щиро-теплу руку Григорія Трохимовича, якраз перед тим, коли ще билося ритмічно серце великої людини, великого мистця, великої творчої душі — обняти його й тримати цупко, наперекір абсолютній змінності... Але життя і дійсність сильніші за наші бажання... Бо за словами поета "... шаленно швидко пролітають наші дні, мчать життям, як розлогими степами наші буйногрові місяці, пропливають, як гордовито задумані кораблі, наші роки... у безвість, щоб не вернутись..." (А. Любченко). І ми погоджуємося з фактом життя що Григорія Трохимовича, як фізичної одиниці, між нами вже немає... Жива струна віртуоза-бандуриста обірвалася, вдаривши болючим відгомном в глибину мільйонів душ в Україні і по всьому світі розсіяних... Між тими мільйонами найбільше молоді, якій Григорій Трохимович передав свою глибоку любов до бандури і взагалі до музичного світу, виплекану в рідних степах, під найсинішим небом і найсвітлішими зорями...

Перед нами він завжди з задумливими синіми очима в яких відбивається гомін рідних степів, перекликаючися з козацькою думою, переплетеною могутніми акордами безсмертного "Вставай народе, вставай..." В тих синіх очах завжди горів огонь любові до свого рідного краю. Молодь це відчула й пішла його слідами...

Його праця не залишилася марною... Він посіяв зерно любові серед юних бандуристів, які далі ростуть і міцніють бо в них вложена мозолиста праця св. п. Григорія Трохимовича Китастого.

В глибокій пошані до великої особи, творця, схиляємо голови: юні, сиві, бадьорі й похилені... А зі струн вашої улюбленої бандури буде завжди лунати:

"... Будеш батьку панувати
Поки живуть люди,

"Вмер батько наш!
Та й покинув нас!"

Це слова з вірша "Жалібного маршу" Лесі Українки про нашого пророка і народнього співця — Тараса Шевченка. Ці ж самі слова, ми, бандуристи, а особливо молоді бандуристи, можемо повторити про нашого покійного батька — кобзаря і диригента Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка, сл. п. Григорія Китастого.

Наш кобзар вже тихо в могилі спочиває, а ми, нащадки, не сміємо забувати його довголітню працю — плекати кобзарські традиції і зберігати нашу українську пісню.

Завдяки покійному, Григорієві Китастому, послідовнику бандуриста-віртуоза Гната Хоткевича, велика кількість української молоді у вільному світі, особливо в США і Канаді, грає і співає наші улюблені пісні.

Ми завдячуємо існування нашого одумівського Ансамблю Бандуристів ім. Гната Хоткевича в Торонто, Канада, у великій мірі Григорієві Китастому, бо якраз він, працюючи з ансамблем ОДУМ-у в Чикаго, США, дав заохоту, щоб заснувати ансамбль бандуристів у Торонто. Покійний ніколи не відмовлявся дати нам допомогу.

Ще недавно, під час 4-го СКВУ, збірний ансамбль молодих бандуристів США і Канади, під диригентурою свого улюбленого вчителю, виконав пісню, в якій бадьоро співав: "Нема тої сили, щоб весну спинила", та, на жаль, інша сила, надприродня, Божа, в несподіваний момент пригадала нам, що ми не є вічні, що наше земне життя є тимчасове. З цим ми мусимо примиритися.

Хай вічна пам'ять дорогого і шановного Григорія Китастого буде завжди з нами, а американська земля, хай буде легкою.

Валентина Родак — керівник одумівського ансамблю бандуристів ім. Г. Хоткевича в Торонто, Канада — на поминках, 14-го квітня 1984 р. Баунд Брук, США.

Поки сонце з неба сяє
Тебе не забудуть..."

(Т. Г. Шевченко)

Спи спокійно, на цьому клаптику української землі, наш дорогий і незабутній кобзарю!

Вам дорога родину, Вам члени Капелі Бандуристів ім. Т. Г. Шевченка від імені всієї української громади передаю найщиріші співчуття... Це велике горе і переносити його не легко... Молимося Богові щоб Він допоміг нам перенести цей надзвичайно тяжкий момент у нашому житті...

Віктор МІШАЛОВ

МОЇ СПОГАДИ ПРО Г. Т. КИТАСТОГО

Нехай буйний вітер по степу пролітає,
Струни твої зачіпає,
Смутнєсенько, жалібнєсенько грає
мигравєє.

Дума про козака-бандуриста

Смерть Григорія Китастого, якщо зважити на 77 дуже нелегко пережитих ним років, не була зовсім неочікуваною, та все ж прийшла вона дуже несподівано й на великий десяток років передчасно. І зараз ніяк не хочеться повірити, що нашого великого будівничого бандурного мистецтва вже більше між нами немає, що його вже більше не зможу ні побачити, ні почути. Всі мої думки зараз обертаються тільки навкруг нього й навкруг нашого недовгого, так плідного для мене знайомства.

Познайомився я з Григорієм Трохимовичем вперше заочно, ще в роки мого раннього юнацтва. Познайомила мене з ним платівка Капелі ім. Т. Шевченка, пісні якої, зокрема, "Про Тютюнника" — музика Г. Китастого й "Ой дівчино шумить гай" в обробці Г. Китастого, мене прямо зачарували. Багато захоплюючого про капелю ім. Т. Шевченка й про її керівника розповідали мені батько й дід, які мали щасливу нагоду зустрічатись з ними ще в Європі, й жити з ним в однім таборі й, навіть, в однім приміщенні. Багато цікавого й захоплюючого розповідав і Гр. Бажул, який сам певний час був членом даної капелі.

Все це дуже заохотило мене стати теж бандуристом, хай не таким, як обзивалися з платівки, але всеж бандуристом.

І ось я дістав бандуру. Була це чернігівка з хроматичним звукорядом. Дістати її, я дістав, а настроїти не знав як, і ніхто мені цього показати не міг; наші бандуристи (тоді у нас був уже невеликий ансамбль керований Г. Бажулом) користались інакшими — діатонічними бандурами. Довго я клопотався, як зарадити цьому лихові, й нарешті наважився, через батька, звернутись за порадою до того, хто, як мені здавалось, був ма-

лодоступний для нас простих смертних, — до керівника капелі, Григорія Китастого. Написали ми прохального листа, з дуже малою надією на відповідь. І яка ж то була моя радість, коли відповідь одержали. Одержали без найменшої затримки, й відповідь не відписно-суху, а дружньо-учасливу, написану мов би комусь із своїх рідних. В дальнішому він прислав мені ноти, надсилав поради, на що мені, як молодому початківцеві, необхідно звертати першочергову увагу, щоб навчання йшло скоріше й успішніше. І ось тепер, уже підрісши й більш пізнавши людей, я сам себе запитую, чи то багато у нас можна б знайти таких, хто попри всю свою перевантаженість працею, став би так клопотатися з якимсь зовсім незнайомим йому малюком з далекої малознаної йому Австралії? Для цього дійсно треба було мати серце справжнього нашого українського кобзаря!

Пізніше, в свої 18 років, коли я вже більш-менш оволодів бандурою, й мав нагоду поїхати до "капелянської" Америки для вдосконалення своєї гри, я вже й особисто зустрівся з маестром Григорієм Трохимовичем. Зустрів він мене не як початківця, а як мовби рівного собі співпрацівника одної й тої ж галузі мистецтва. Якийсь час я й жив у нього. З ранку й до вечера ми займалися як не грою на бандурі, то прослухуванням грамзаписів кращих бандуристів Америки й України, аналізуючи їхнє виконання. Григорій Трохимович все підкреслював мені особливу важливість розвитку музичного чуття виконавців, зауважуючи, що ніяка й найблискучіша техніка не в стані його заступити.

Мав на той час Григорій Трохимович кількох своїх учнів-бандуристів і я мав можливість спостерігати й методику його навчання.

Приватне життя нашого заслуженого маестро було дуже скромним. Жив він в невеликому будиночку, обставленому лише самим необхідним. Був він уже на пенсії, дещо призаробляючи настроюванням фортепіано. До відходу на пенсію працював на автозаводі на складанні авт і частково також столяром. (Нас 2 мільйони українських емігрантів не могли забезпечити свого талановитого мистця, свого видатного композитора від того, щоб він не був змушуваний вдаватись до праці з молотком та сокирою). Він дуже журився й мене попереджував, що в сьогоднішніх наших емігрантських умовах, український мистець не є

N. - J. SPIVAK LTD.

R. R. 1

LONDON, ONTARIO

(PRE-MIX CONCRETE)

спроможний одним своїм фахом забезпечити себе хлібом на прожиток.

Після моїх відвідин Америки, ми часто обмінялися листами, переважно стосовно питань мистецтва гри на бандурі. Звичайно я запитував, а Григорій Трохимович на мої питання давав найвичерпніші відповіді. Запитував я й про його думку щодо мого бажання поїхати на навчання до Київської консерваторії, і він відповів мені порадою поїхати, "щоб вдихнути справжнього українського духу, зблизька познайомитись з безпосередньою Україною, її тамішніми людьми та їхніми звичаями".

В минулому році я, на запрошення Григорія Трохимовича, приймав участь в концертному турне капелі ім. Т. Шевченка по містах східної Америки. Це була найдовша моя зустріч з нашим славетним бандуристом, коли я його, на протязі більше двох тижнів, щоденно бачив, чув і виступав у його капелі під його безпосереднім диригуванням. Уже в той час Г. Т. був у ненайкращому здоров'ї. Тримався він ще бадьоро й життєрадісно, але щоб здобутись на енергію, потрібну для проведення цілого концерту, мусів вдаватись за допомогою до медикаментів, що їх він приймав перед кожним концертом. На два концерти денно сил уже у нього не вистачало і коли в один день, крім концерту, треба було ще й записати програму для телебачення, то для останнього, вже диригував заступник його Петро Китастий. У приватній розмові він ділився, що вільно піднімати рук вище плечей йому дуже тяжко й, що це він мусить надолужувти посиленою мімікою.

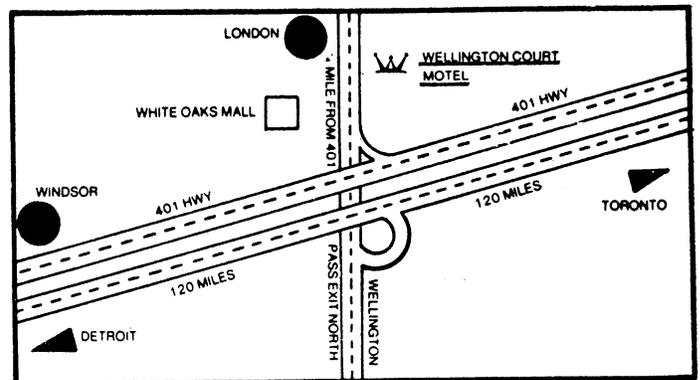
Зв'язок Григорія Трохимовича Китастого з поневоленою Україною, і зворотній — України з ним, був увесь час дуже дійовим. Здійснювався він якнайрізноманітнішими шляхами й способами. В музичних колах Києва мені не приходилося натрапити на такого, хто б Китастого не знав. І в Києві, і у Львові я чув відгуки про нього, як про національного героя. Мені навіть здається, що там в Україні він більше знаний чим тут, у нас на еміграції. Записи виконань керованої ним капелі, крім того, що передавалися вільними радіостанціями Європи, Канади й Америки, доходили в Україну і в їхньому оригінальному виді. Мені доводилось не раз бачити у київлян як поодинокі платівки, так і більш чи менш повні комплекти записів капелі ім. Т. Шевченка. Доводилось чути окремі переписи (зокрема, "Слово Тараса", "Битва під Конотопом") на магнітофонних тасьмах. У студентів вони розповсюджуються, як це у них говориться, — "по знайомству". Книгу "Живі Струни", що в ній подана історія капелі ім. Т. Шевченка, теж доводилось бачити у київлян і в оригінальному її вигляді, і в фотовідбитках.

Окремі музичні композиції Григорія Китастого можна почути й зі сцен київських театрів, хоч ім'я композитора й остерігаються подавати відкрито. Чув я, в Колонній залі Київської Філармонії у виконанні одного співака пісню "Як давно" слова О. Підсухи, муз. Г. Китастого, яку публіка

прийняла з особливо бурхливими оплесками. На концерті в Київському оперному театрі чув "Не шкодую за літами", в Паладі Культури, у виконанні хору ім. Верьовки, пісню "Зелена ліщина" обр. Г. Китастого. В репертуарі цього хору є й "Коломийки" муз. Гнатишина (переклад для чоловічого хору в супроводі бандур Г. К.) А "Поєма про Байду" муз. Г. Хоткевича, (в значно змінений) редакції Гр. Китастого, сьогодні виконують і хор ім. Верьовки, і київська Державна капеля бандуристів.

Отже, музична творчість Григорія Китастого, як і діяльність керованої ним капелі ім. Т. Шевченка, не залишилась без впливу на музичне життя України. Можна сказати й більше. В 60-х роках, коли в Україні з'явилася була маленька можливість щось сказати проти занедбання національної музичної творчості та про конечну потребу її піднесення, то на капелю ім. Шевченка часто посилались, як на зразок, який треба наслідувати. Варто навести хоча б такі, писані тоді рядки: — ... "не менш важливе — вибити ідеологічну зброю з рук української еміграції в буржуазному світі, де справа з українською піснею (капеля бандуристів ім. Т. Шевченка, капеля бандуристок ім. Пилипа Орлика в Детройті) на наш сором розвиваються так, що нам слід поставити вимогу нашого помітного поживлення".

Отже, тутешній еміграційний розвиток нашої національної української музики й пісні відкрито визнаний нашою дійовою ідеологічною зброєю. І це дуже добре розумів Григорій Китастий, і він кував цю зброю до останнього свого дня. За це йому вічна шана й вічна пам'ять!

WELLINGTON COURT MOTEL

ОЛЕКСІЙ і МАРІЯ МАКАРЕНКО

власники

**1078 Wellington Rd. So. off Hwy 401
LONDON, Ont. N6E 1M2 — Phone (519) 681-1050**

**ДОБРА ОБСЛУГА, ПРИВІТНА
АТМОСФЕРА.**

КОМПОЗИТОР ЛЕОНІД ВЕРБИЦЬКИЙ

Композитор Леонід Вербицький

Леонід Вербицький, відомий український композитор, народився на Харківщині в сім'ї художника у 1930 р. В 1934 р. переїхав до Києва. З чотирьох років навчався грі на піяно. В 1937 р. почав навчатися в музичній десятирічці ім. М. Лисенка, де провів до початку війни.

Після війни закінчив музичне училище по класу хорового диригування. Ще в музичному училищі почав займатись композицією під керівництвом композитора Романа Верещаги, та складати свої інструментальні твори для скрипки, фортепіяна і флейти. В 1949 році продовжує своє навчання у Київській консерваторії по класу композиції, під керівництвом відомого професора Бориса Лятошинського. Свою трудову діяльність почав не естраді, працюючи з відомими співаками, як музичний керівник оркестри. В його творчому доробку багато улюблених пісень, інструментальних творів, музики до мультфільмів, драматичних спектаклів, радіо та телепередач. Серед відомих пісень є такі: "Лелеки", "Чари чорних віч", "Жоржини", "Іде дівча", "Карусель", "Київ чудовий", мелодія до розважальної передачі по радіо — "Від суботи до суботи" та інші. Він написав музику до вистави "Варшавська мелодія", у постановці Київського академічного драматичного театру ім. Лесі Українки, де він багато років працював завідувачем музичною частиною. Суттєвим моментом багатогранної праці композитора стала пропаганда української естрадної музики.

Леонід Вербицький — постійний учасник творчих подорожей по країні. Неодноразово, як музичний керівник — очолював творчі бригади май-

стрів мистецтв, до складу яких входили такі відомі співаки, як народний артист СРСР Є. Мірошніченко, Д. Гнатюк, А. Мокренко, М. Кондрачюк, Ю. Гуляєв, К. Огневий та інші. В його доробку понад 400 творів різних жанрів. Його пісні стали відомими далеко за межами СРСР. Їх виконавці — це естрадні співаки та колективи Греції, Югославії, Польщі, Японії, Швеції, США. У 1973 році його пісню "Лелеки" записала на платівку в Аргентині оперна співачка Г. Андреадіс. У 1979 році композитор емігрував у США. Протягом п'яти наступних років Леонід Вербицький бере участь, як музичний керівник і концертмайстер у концертному колективі "Ми з України", який гастролює по містах США та Канади. Його пісні у виконанні акторки Е. Белюц тепло сприймаються слухачами, як живий привіт з України. Леонід Вербицький записав на касетку 11 власних пісень, під назвою "Слід на землі", у виконанні Евеліни Белюц під акомпаньямент інструментального ансамблю. Той, хто любить сучасну українську естрадну пісню і хоче познайомитися з новими піснями автора, касетку може замовити поштою, надіславши на адресу: Leonid Verbitsky, 200 Corbin Place, Apt 6F Brooklyn N.Y. 11235 U.S.A.

\$10 (американських) за касетку і \$1.00 на пересилку, або \$12 (канадських) і \$1.00 на пересилку. Телефон (212) 891-2181.

SIPCO OIL LTD.

HOME COMFORT DIVISION

83 Six Point Road
Toronto, Ontario M8Z 2X3 — Tel. 232-2262

1. Доставляє найкращої якості опалову оливу та дає безкоштовне чищення печей і обслугову
2. Вкладає і фінансує нові печі ("форнеси")
3. Вкладає прилади до звозчужання повітря ("гіюмідифайрс")
4. Все фінансуємо на догідні сплати

— 24-годинна обслуга —

ТЕЛЕФОНУЙТЕ ВДЕНЬ І ВНОЧІ:
232-2262

Свої рахунки можете платити безкоштовно у Community Trust Co. — 2299 Bloor St. W.

Проводимо також власні бензинові станції під назвою SIPCO. Просимо наших відборців заїжджати до наших SIPCO і наповняти авто бензиною.

МОЛОДЕЧІ СИЛИ

ТАНЯ ГЛАДЬО (ПІДЛІСНА)

Мені приємно, дорогі читачі, вас познайомити із 2-им заступником голови в Головній Раді Коша Старших Виховників ОДУМ-у Канади.

Таня перше розпочала своє ОДУМ-івське життя в роях юного ОДУМ-у. Після навчання в середній школі вона закінчила свої дальші студії в Гамбер коледжі, в відділі туризму. Довший час Таня працювала в цій галузі — і тепер працює керівником подорожного бюро Рудолф Травел, в Торонті.

Таня завжди брала активну участь в українському громадському житті. Вона закінчила курси українознавства при катедрі святого Володимира в Торонті. Молодшою, Таня співала в хорі "Молода Україна", танцювала довгі роки в ансамблі "Веснянка" під керівництвом Миколи Балдецького, а пізніше танцювала в "Українському Фестивальному Ансамблі", де також відповідала за танцювальні строї. В ОДУМ-і вона завжди була із дітьми — пройшла табір виховників, працювала заступницею, тоді виховницею під час суботніх зайнять та декілька років на виховно-відпочинкових таборах.

Таня була відійшла від праці на кілька років, а тоді в 1977 році, на домагання нашого кошового Василя Тимошенка, знову почала працювати виховницею в юному ОДУМ-і. Пару років під-ряд, Таня координувала ручні роботи. Особливо, було видно її вплив перед Великоднем, коли діти радо вчилися малювати писанки. Багато нових ідей Таня виявила в ручних роботах. Легко іде їй праця із юними ОДУМ-івцями і кожну суботу діти її радо очікують на своїх сходинах.

Крім функції в Коші, Таня також є референтом юнацтва при філії ОДУМ-у в Торонто.

Ми бажаємо Тані багато успіхів в її праці з дітьми і сподіваємося що вона на дальше продовжуватиме свою невтомну, але вдячну працю.

Наталка Сандул

АФОРИЗМИ НАШИХ ЧИТАЧІВ

Тільки тому смерть не страшна хто зробив добро за життя.

Федір Бойко

Для того щоб жити людське тіло потребує дуже мало, але людським пристрастям немає меж.

Т. Хохітва

Таня Гладьо — 2-гий заступник голови Головної Ради Коша Старших Виховників ОДУМ-у Канади.

Фото Вас. Тимошенка

ЗБОРИ КОША С. В. ОДУМ-У КАНАДИ

Дорогі Друзі ОДУМ-івці!

Збори Головної Ради Коша Старших Виховників ОДУМ-у Канади відбуваються в останній четвер кожного місяця, в одумівській домівці при 404 Бетирст вул., в Торонто, о 7:30 год. вечора.

Присутність нижчеподаних членів управи Коша є обов'язкова.

- Голова — Василь Тимошенко
- 1-ий заступник — Віктор Ліщина
- 2-ий заступник — Таня Гладьо
- Секретар — Віра Харченко
- Фінансовий референт — Ірина Степова
- Референт таборів — Павло Лисик
- Референт зв'язків — Наталка Сандул
- Референт спорту — Юрій Павлюк
- Культурно-освітний реф.
- Вільний член — Ігор Лисик
- Контрольна комісія — Віктор Педенко

В найближчих місяцях збори будуть:

28-го червня, 26-го липня, 30-го серпня, 27-го вересня, 25-го жовтня, 29-го листопада, 20-го грудня.

Всіх зацікавлених ласкаво запрошуємо.

Г. Р. С. В. ОДУМ-у Канади

ОДУМ виховує молодь в пошані

до думок інших.

Петро ОДАРЧЕНКО

ТРИНАДЦЯТИЛІТНЯ ПОЕТЕСА МАРУСЯ ГУБКО

Марусю Губко виховувала у Києві її бабуся Віра Яківна Кирейко, мати відомого українського композитора Віталія Дмитровича Кирейка, автора опер "Лісова Пісня", "У неділю рано...", "Марко в пеклі", балетів "Тіні забутих предків", "Відьма", "Оргія", симфоній, камерних творів, романів, обробок народних пісень тощо. Від своєї бабусі Маруся перейняла багато українських народних пісень, легенд, переказів. Коли Марусі минуло лише чотири роки, вона вже грала по нотах. Тоді ж вона почала підбирати й власні мелодії. До шести років Маруся Губко навчилася читати українською мовою, а також і чужими мовами: польською, болгарською, німецькою й французькою. З чужих мов Маруся почала перекладати дитячі вірші на українську мову, одночасно, вона пробує писати й свої власні вірші.

Такий надзвичайний дар Марусі Губко помітили українські письменники Петро Панч, Михайло Стельмах, Олесь Гончар, Оксана Іваненко, Тамара Коломієць та інші. У листі Михайла Стельмаха до батьків Марусі є такі слова: "Прочитав я твори Вашої доньки. Ну, що можна сказати? Велика праця нею вкладена. І чималі сподівання ми можемо на неї покладати. Неабиякі задатки проглядаються. Талановита дівчина — це незаперечно."

Вірші цієї талановитої київської школярки Марусі Губко надруковані в київському збірнику "Поезія", випуск 2, 1982.

Основна тема цих шістьох надрукованих у збірнику поезій — це оспівування чудової української природи. Тут і краса літнього ранку ("Ранок"), і чудовий мальюнок гаю ("Березовий гай"), і опис дня, і яскрава картина моря ("Яблунова барва неба"), і образ морської яхти, що "мчить у шаленій завії, і зворушливий дитячий віршик "Гуси-лебеді".

Всі ці вірші — це справжні поетичні твори. Вони осяяні сонцем: "Сонце червоне з-за гір піднялося", "Наче дзвін безкрає небо..." "Свіжим вітром день сміється", "... трава, золотом сонця мережана", "З-за хмари сонце... пряде промінням на бурхливих хвилях".

Вірші вражають не тільки своєю мальовничістю, а й милозвучністю, музичністю, багатими алітераціями: "Листя оздобила блиском росиця", багатими асонансами (повторенням голосних звуків): "Лунають урочії сурми"). А ось рядок, в якому повторюється чотири "О" і чотири "Р" (асонанс на "О" і алітерація на "Р"):

"Хто зроду про море не мріє".

Молода поетеса чудово володіє рідною українською мовою, вона відчуває красу мови, її звучність. Які в неї оригінальні порівняння: "наче дзвін, безкрає небо"; "і неначе грива лева, куц ялиновий за гаєм"; "Лиш обрій чисто й ніжно да-

леніє, неначе біля яблуні пелюстка (і тут же п'ять разів повторюється звук "Л"); "Крони густі шумлять, неначе хвилі ріки".

Поєднання зорових образів і звукових образів, майстерна ритміка і багата поетична лексика й музичність вірша чарують кожного, хто читає ці чудові вірші тринадцятилітньої дівчини, дуже талановитої молоді поетеси, яку мимохіть хочеться порівняти з малою Лесею Українкою, що на шлях поетичний також "вийшла ранньою весною і тихий спів несмілий заспівала".

Передруковуємо тут її поезії.

Марія ГУБКО

РАНОК

Сонце червоне з-за гір піднялося,
В хаці збудило рогатого лося.
Листя оздобила блиском росиця,
Вилізла з нірки
руденька лисиця.

Риба плеснула в широкій ріці,
В листі озвалося перше "ців-ці"!
Білка метнула з горішком у лапах.
Хвіст свій вогняний метнувши,
мов факел.

Квіти на лузі — де поглядом
кинеш —

Мов хто розкинув барвистий килим,
Піють зозулі у гаї зеленім,
Б'ються метелики в танці шаленім.
Тане потроху біла імла,
Дим вже завис над дахами села.

ЯХТА

Рихтить, з горизонтом зливаючись,
Морська зеленава вода.
Ген яхта пливе, ніби граючись, —
Берізка струнка, молода.

Сміливо і в буряні шуми
Піднято вітрило увись.
Лунають урочії сурми,
Ясні прапори піднялись.

І мчить у шаленій завії
Красуня стрімка по воді...
Хто зроду про море не мріє,
Цю яхту не бачив тоді.

БЕРЕЗОВИЙ ГАЙ

*Наче дзвін, безкрає небо
Наді мною лунко б'ється,
Свіжим вітром день сміється,
Ніби кличучи до себе.*

*А навколо пролітають
Сонце, люди і дерева.
І неначе грива лева
Куц ялиновий за гаєм.*

ЯБЛУНЕВА БАРВА НЕБА

*Шумить прибій.
У хмарах темних небо.
Лиш обрій чисто й ніжно даленіє,
Неначе біля яблуні пелюстка.*

*З-за хмари сонце визирає скося,
Пряде промінням
на бурхливих хвилях
Червоні клапті вогняного світла.*

*Летять вали, забризкуючи небо,
Змивають з нього яблуневу барву
Й несуть на берег
ніжно-білий цвіт.*

БЕРЕЗНЕВИЙ ДЕНЬ

*Беріз стовбурці височать,
Як промінці тонкі.
Крони густі шумлять,
Неначе хвилі ріки.*

*Тінню укрита трава,
Золотом сонця мережана.
Блискітками виграва,
Мов звуками струн обережними.*

ГУСИ-ЛЕБЕДИ

*"Гуси-лебеді летять!" —
Голоси в саду дзвенять.
Вийшли діти із хати —
Німо лебедів стрічати!
Між собою гомонять:*

*"Гуси-лебеді летять!"
Вийшли й матері на галас —
І зраділи, й здивувались...
Радості не передають:
Гуси-лебеді летять!*

"Поезія", Вип. 2. К. 1982

ЛОТЕРЕЯ НА МОЛОДУ УКРАЇНУ

Вельмишановні передплатники і прихильники
журнала "Молода Україна"!

На конференції Ц. К. ОДУМ-у в Маямі Біч, минулого грудня 1983, виникла думка зробити лотерею щоб можна набути фінанси для підтримки ОДУМ-івського журналу. Постільки журнал Молода Україна в останньому часі, мав і має незадовільний фінансовий стан, ми вирішили в якийсь спосіб здобути фонди щоб покращати його фінансовий стан. Вирішили зробити лотерею з надією що українське громадянство, а особливо читачі підтримають цей проект. Висилаю вам книжку 10 квитків і прошу вас продайте їх або купіть самі. Це не великі гроші, але ви зробите велике діло, фінансово забезпечимо на деякий час журнал Молода Україна. Чеки або (money orders) випишуйте на "Moloda Ukraina Lottery" і висилайте разом із відривками квитків на адресу:

Ihor. G. Lysyk
885 Beaufort Crt.,
Oshawa, Ontario
Canada L1G 7J7

Прошу не висилайте гроші за квитки на адресу Молода Україна щоб не було в нас з передплатою і лотерею мішанини. Прошу висилайте гроші якнайшвидше за ці квитки за що будемо вам всім сердечно вдячні. Розігравка цієї лотереї відбудеться під час бенкету ОДУМ-івської зустрічі 1 вересня 1984 в Торонто. Перша нагорода буде 300 доларів, друга нагорода 200 доларів, і третя нагорода 100 доларів. За додатковою інформацією відносно лотереї звертайтеся до Ігоря Лисика телефон 416-728-2256.

Всі продані і не продані квитки і гроші мусять бути вислані не пізніше 1 серпня 1984 на подану адресу.

... А тепер з Божою поміччю берімося всі до розпродажу квитків.

З щирим ОДУМ-івським привітом
Ігор Лисик і Д-р Юрій Лисик
організатори лотереї

ДОПОМОЖІТЬ нам зробити ОДУМ

ще більш корисним українській
громаді!

Василь ШИМКО

ТЕ, ЧОГО НЕ ЗАБУДЕШ

Багряними кленами отаборилася канадійська осінь на березі великого озера. І сидів там, на зваленому бурєю дереві Сава Гармаш. Він мав степові очі — блакитні, примружені й сумні. І очима пристрасно впивався в синю далечинь озера, де гордо й поважно, ніби задумано пропливали вітрильники. А над ним сміливо креслили блакить чайки і скиглили.

Він був ніби на тлі розбурханого полум'я — гільчастого красеня-клена. Поруч мовчазною стіною стояли похмурі кедри і зеленосоком хизувались стрункі молоді ялини.

Сава здригнувся. Спогади про далекі, рідні степи, навівали згадку про те, чого ніколи не забудеш. І Сава, щось писав — поспішно, зосереджено і рвучко.

— Савко, дивися!... Уже твій Орлик заглядає в вікно, — це мати. Син, якому було десь чотирнадцять, відклав у бік книжку й швидко підвівся.

Там — лоша. Булане — тільки кінці ніжок білі-білі, мов сніг. Та ще лисніє білою зіркою лоб. Пружне лоша забрикало радісно й тихо підійшло до Сави й поклато голову на плече. Хлопець поплескав його по шиї, погладив шовкову гриву, пригорнувся.

Ти ж таке гарне. Виростеш — будемо нерозлучні. Будеш у мене таким красунем, як кінь у того славного Богуна.

І Савко забіг у хату, схопив книгу (бо читав про Богуна), захопив кусень хліба, почастував ним свого Орлика. І — в степ. Туди далеко, де самотньо бовваніла кучерява верба. Там, де була криниця з погожою водою.

— Бачите, як може людина дружити з твариною. Ніби вони розуміють одне одного, казала сусідка.

Савко радувався. Приємно було йти битою дорогою яка звиваючись між хлібів звабливо тікала в блакитний обрій і без кінця слухати чарівного співця козацького степу — жайворонка. А Орлик, вибрикуючи, щупав придорожній пирій і смачно хрупав.

"Ой коню мій, коню заграй піді мною" — Савко пригадав ту пісню, що батько любив співати. І тоді відчув, як йому вливалась сила. Хотів бути уже дорослим, міцно-незламним, робити добро для людей. А коли Орлик підбіг знову погладив його, поправив розкуйовджену гриву. Над ними низько пролетіли прудкокрилі ластівки.

А коли вернулися додому, хлопець зупинився там, де рясно цвіли три акації. Присів на загаті й відкрив книжку. Вп'явся жадібно очима в нескінчену сторінку. Аж Орлик затих й схилив голову до Савка.

Та раптом почув голос:

— Це що ж ви вдвох читаете?

Оглянувся. Біля перелазу стояв дід Омелько. З орлиним носом, сивим вусом. Поруч нього онучка кароока з косою довгою — Настя. Гарна й усміхнена...

— Про що ж читаете?

— Про давне. Про часи козацькі: про Богуна, Нечая, Морозенку...

Закашляв дід.

— Шкода, Саво, шкода. Не вернеться. Я, хоч і неписьменний, а знаю — настали гірші часи. Дуже вже на нас налягають ті, що приїжджають звідти, — і показав на північ, ніби пальцем ткнув в обрій. — Не вернеться воля.

— Дідусю? Хіба немає кому боронити?

— Мало залишилось відважних: одні загинули, другі заціпились, треті перевелися.

— А ми?

— Що ж ви? Не той час. А вже йде вістка, що буде страшний згін, що будуть зганяти людей у гуртівні. І то — силою. І твого Орлика заберуть.

У Сави зацеміло серце. Він раптом встав, погладив Орлика по шиї.

— І його? Силою? Де є таке право? — запитав.

— А хто ж питає тепер права?

Вперше Савка відчув, що буде щось неймовірне. Він якось сполохано здригнувся.

— Орлику, ходім.

Сумно ступаючи, оглянувся. Там, біля перелазу, мов закам'янілі стояли дід з онучкою.

І надійшли сумом скуйовджені дні, прокляті роки.

Віщування діда здійснилися. Одного дня прийшли активісти забрати Орлика, бо Сава не привів сам.

— Савко, — це мати, — Не переч. Всі вже звели коней до одної стайні. Не накликай більшого лиха. Не противсь. Знаєш, де батько тепер?...

Слухайте радіопрограму ОДУМ-у

"МОЛОДА УКРАЇНА"

з радіовисильні

СНІН НА ХВИЛЯХ FM 101

в Торонто

КОЖНОЇ СУБОТИ

від 6:00 до 6:30 вечора

Керівництво:

Головна Виховна Рада Коша Старших
Виховників ОДУМ-у в Канаді.

**Одумівці на демонстрації
в 50 річницю голоду на
Україні.**

Рочестер, Н. Й., США

24 вересня 1983 р.

І активісти вивели Орлика. Це вже було не те лоша, а баский кінь із гордо піднесеною головою. Він рвонувся-вирвася, обшмагнув руки неосоружного й підбіг до Сави. Ніби запитував, що сталося, просив захисту. А коли підходив той, що в галіфе кінь став дибки, люто заіржав.

Сава не вимовив слова, тільки тихо застогнав. Сльози лилися самі. І, як наказала мати, взяв за повід і повів вулицею коня в супроводі до бригадної конюшні. А думки, мов буревій. "Хіба сплигнути на коня і, що буде..." Та тільки невимовний біль. Зітхнувши тяжко, повільно пішов у сумне осіннє поле.

Боявся провідувати Орлика. Знав, щось буде не гаразд. Але відважився. Зайшов тоді, коли лютий клишоногий Микита мішалкою немилосердно бив його коня.

— Стий! — крикнув на повні груди Сава. Він спритно вирвав мішалку, а кулаком в обличчя, в самий ніс... Той аж упав.

За що мордуєш, за що ти нищиш тварину? Хіба так доглядають? — кричав.

Клишоногий конюх отетерів, витирав кров. Кінь дрижав. А побачивши Саву, легко і тихо задихав, ніжно заржав. Коли той підійшов, поклав голову на плече.

— Ти, ти! — кричав конюх. Ти ще відповідатимеш! Підкуркульник! Недаром твого батька забрали. Туди й тобі дорога.

Та Сава дивився на коня. Небагато пройшло, а не той кінь став. Змарнілий, побитий, погризений... А коли підніс кусень хліба, Орлик не взяв зразу. У гарних розумних очах з'явилися сльози. Кінь плакав.

Сава вже був міцний юнак. Не боявся нікого. Він наказав:

Коли ще раз вдариш коня, я з тебе шкіру здеру, гаде... Взяли — доглядайте!

Клишоногий зарепетував:

— Він мене вкусив, вдарив Пилипа, б'є других коней. Йому, видко, не подобається в гурті, як і твоєму батькові...

— Мовчи про батька і пам'ятай мої слова, — і швидко вийшов.

А через місяць, як здійнялася завірюха й сутеніло, тривожно заржав кінь під вікном. Він весь дрижав, аж стогнав, шкутильгав, з ноги текла кров.

Сава поставив його до стайні, а сам пішов до управи артілі. Поскаржився голові, що конюхи б'ють коней, прохав потримати Орлика декілька днів, підлікувати.

— Гаразд. Тільки знай, що кінь твій непокірний. як і твій батько. Потримай із тиждень.

Кінь тихо лежав на соломі в рідній стайні. Був щасливий, видужував. Тільки в прекрасних очах бликав сум.

І надійшла весна тридцять третього... Віяли теплі вітри, падали рясні дощі. Чорна земля була як масло. Вулицею не пройдеш — загрузає віз.

Сава захворів тяжко і був в гарячці. Мати чайкою над ним. Та й нелегко доглянути. Є трохи пшона, буряків, цибулі. Добре, що хоч борошна дістала, хоч чорного, хоч гіркого...

— Не знаєте, мамо, як там Орлик наш?

— Так, як і всі ми... Багато вже й коней загинуло. Недогляд одне, друге — немає вівса, сіна... Але, сину, заспокійся, — і, прикривши рядом, подивилася в вікно.

— О, наш Орлик ще живий. Тільки ледве тягне воза, а той проклятий Микита ще й періщить батоном.

Сава стрепенувся. Де й сила взялася в нього. Зіскочив, ухопив чорного хліба, накинув свиту і хитаючись босоніж вибіг надвір.

— Орли... — вигукнув.

А Орлик, що вже не міг вивести воза з болота, почувши знайомий голос, напружив останні сили

й потяг воза. Але й сам упав і не міг підвестись, потопав. А Микита періщив його батогом.

— Чекай! Не бий! — закричав Сава і сам упав за ворітьми, простягаючи руки до коня не в силі підвестись. А побачив щось жахливе. Кінь під ударами батога вже не кидався. З очей текли сльози.

Надійшли люди. Сусід Данило зразу вихопив із рук Сави хліб і почав жадібно ковтати. Інші галасували. Хтось крикнув:

Кінь неживий!

Хтось мав уже сокиру. Звідусіль, мов гайвороння, налетіли люди. Рубали, батували, рвали тіло коня. До них прилучився й клишоногий Микита.

... А коли Сава очунав, якого мати ледве приволокла до хати, то було до болю тихо. Він, все пригадавши, полохливо схопився й глянув у вікно. Там і досі стояв віз по осі застряглий в болоті. А там, де був його Орлик, де впав він, був лише слід, стоптана грязюка, кров, розірвана свитка, а поодаль лежав якийсь чоловік.

— Мамо, — закричав Сава.

— Заспокійся сину.

— Я їм ніколи не забуду!

— Люди не винні... Голодні.

— Ні. Тим, що там, при владі. Вони загнали на Сибір мого батька, умертвили діда Омелька, хотіли знеславити Настку, яка була змушена втекти на Донбас і мого Орлика... Хоч би лиш стати на ноги. Я хочу жити. Мушу. Для помсти.

І здригнувся від задуми Сава, випростав ще дужі плечі.

Із-за кленів вийшла усміхнена дружина Оксана.

— О, ти знову пишеш... А я думаю, де ти подівся. Гості приїхали.

— Хто?

— Несподівані, але найкращі, аж із Флориди. Твій земляк і побратим — з дружиною й сином Віталієм.

Та гості вже самі підходили. І обійнялися побратими. Так, як тоді, коли скажено гриміли гармати з двох сторін, як тоді, коли Терешко привів зв'язаного комісара полку.

— Не марно минули наші роки, Терешку.

— Авжеш. Ти й зараз працюєш?

— Мушу, щоб отупілі багатирі, щоб вільні трудящі Канади знали дійсну правду про зміїне кубло під емблемою серпа й молота.

— А це мій син Віталій. Народжений не в Україні.

— Чув. Знаю. Щастя мати такого. Такий, як ти в молодості — вилитий.

Віталій по-військовому сміло підійшов до Сави, подав руку.

— Ім'ям мого доброго батька присягаю вам — не підведу вас. Буду таким, як ви.

І попливли швидше задумані білі вітрильники в озері-морі, прудкіше креслили блакить чайки, ще полум'янішими здавались клени.

... А там, далеко за морями — його степ. Дорога в обрій. І там, він ніби й досі з Орликом ідуть у вічність.

УКРАЇНСЬКИЙ БРАТСЬКИЙ СОЮЗ

БРАТСЬКА ЗАПОМОГОВО - ОБЕЗПЕЧЕНЕВА ОРГАНІЗАЦІЯ
В АМЕРИЦІ І КАНАДІ

що нараховує понад 24 тисячі членів і понад \$9,500.000.00
членського майна.

Український Братський Союз має добірні найновішого типу поліси обезпечення на дожиття і на посмертне для старших і дітей членів.

Помагає бідним, хворим і нездібним до праці членам. Помагає своєму українському народові морально і матеріально в його стремлінні визволитися з чужого поневолення і здобути самостійну, соборну, демократичну Україну. Помагає матеріально освітньо-культурним, видавничим, церковним та спортовим справам. Помагає матеріально незаможним, здібним в науці, українським студентам у вищих школах. Видає свій, демократичного напрямку часопис-тижневик "Народня Воля" українською і англійською мовами та англійськомовний журнал для молоді "Форум". Для вигоди своїх членів і всіх українців провадить літню вакаційну оселю "Верховина" з мальовничим розкішним парком, модерно устаткованими кімнатами, купанням у власному природньому озері та купальному басейні, спортом і культурною розвагою в Кетскільських Горах в Глеї Спей, Н. Й.

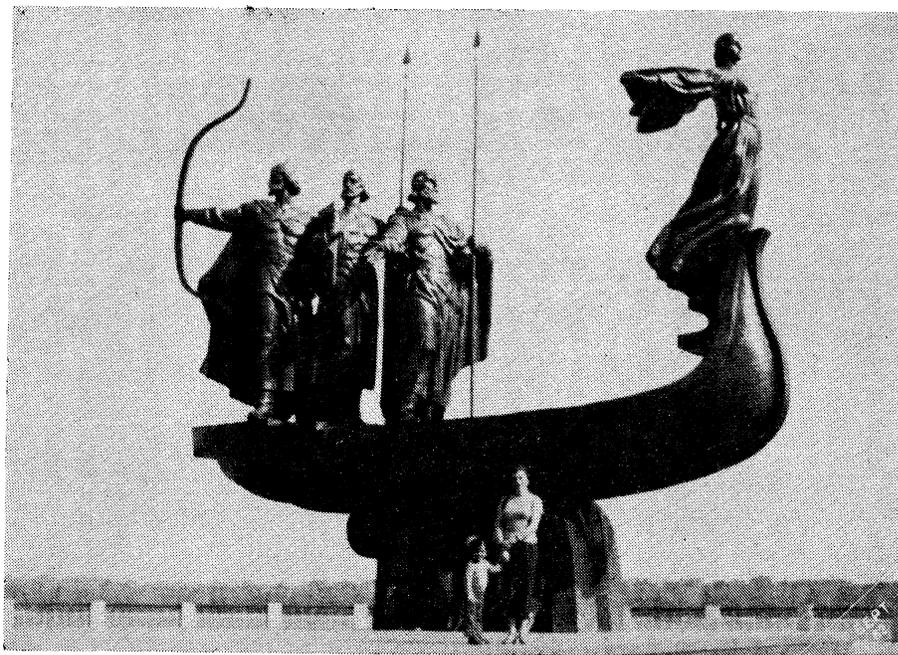
Головний осідок УБСоюзу:

440 WYOMING AVENUE, SCRANTON, PA., U. S. A.

Телефони: 342-0937 або 347-5649

КИЇВ

Брати Кий, Щек, Хорив і сестра Либідь — пам'ятник в Києві на березі Дніпра.

Київ — столиця України. Поселення на території Києва відомі з часів пізнього палеоліту. За свідченням археолога В. Хвойка, ще 20 тисяч років тому на київських висотах стояли людські житла. В ісландських сагах (1 ст.) Київ відомий під назвою Данапарштабір або Данапарсте-ад "Місто на Дніпрі". Птоломей (II ст.) згадує місто на Дніпрі *Мітрополіс*. У візантійських записах (VI ст.) Київ — *Самбатос*, *Самватос*, у скандинавських сагах (IX-X ст.) — *Данапртштабт*. Пізніше, коли встановилися зносини Скандинавії з Придніпров'ям, його називали *Кунаградом*, *Хунградом*. Араби в IX-X ст. називали місто *Куяб*, *Куяба*, *Кунаб*, *Кунаба*, *Куняна*. Візантійці (X ст.) називали його *Киаво*, *Кага*, *Киова*; хозари — *Сенбатас*; німці (XI ст.) — *Кигава*, *Киама*, *Хиве*; чехи називали Київ *Кьсв*, *Киява*, *Киява*.

Найдавнішою писемною згадкою східних слов'ян про Київ є легенда в "Повісті временних літ" про його заснування. За легендою, українське плем'я полян очолювали три брати "... єдиному ім'я Кий, а другому Щек, а третьому Хорив, сестра їх Либедь. Сидяше Кий на горі, іде же нині оувоз Боричев, а Щек сидяше на гре, іде же нині зовется Щековина, а Хорив на третій горі, от него прозвася Хоривица".

Згодом ці три поселення об'єдналися в одне — укріплене городище, назване на честь старшого брата. Ім'я це слов'янське, походить від слова кий — "дрючок". Можливо, могутньому князеві дали таке ім'я за його відважні походи на Візантію.

Основу поселення становив дитинець, який зна-

ходився на місці нинішнього Історичного музею. Уже в VI ст. Київ був політичним і військовим центром українців. У IX ст. він став осередком ремісництва і торгівлі всієї Східної Європи, а потім і центром об'єднання українських племен та утворення української держави.

Сьогодні Київ є один із найвизначніших культурних, наукових і промислових центрів України. За кількістю жителів — 2 млн. 144 тисячі — Київ найбільше місто України, третє (після Москви і Ленінграду) місто СРСР, з високо розвинутою машино-будівельною і металообробною, легкою і харчовою промисловістю. Серед галузей машинобудування, транспортне машинобудування, верстатобудування, будівельно-шляхове, виробництво електротехнічного устаткування та устаткування для легкої, харчової та інших галузей промисловости.

Київ — значний центр сучасної легкої промисловости: Київський шовковий комбінат, Дарницький шовковий комбінат, бавовнопрядильна фабрика, київське виробниче трикотажне об'єднання, взуттєве виробниче об'єднання і ін.

В 1979-80 навчальному році у місті налічувалося 302 загальноосвітніх школи, 40 середніх спеціальних навчальних училищ, 18 вищих навчальних закладів. У Києві міститься Президія Академії Наук та 44 науково-дослідних інститутів, 1332 бібліотеки різних систем і відомств, 26 державних музеїв, 12 театрів.

Більшість шкіл, наукових та культурно-освітніх закладів Києва, як і решта міст України, русифікована.

ЧУЖИНЕЦЬКІ ДОСТОЙНИКИ НА ВІДЗНАЧЕННІ 50-ЛІТТЯ ГОЛОДУ (За статтею д-ра О. Підгайного)

Ввечері 16-го січня цього року, в великих залах факультету бібліотечних наук Торонтонського університету відбулось відзначення 50-ої річниці навмисне створеного голоду в Україні, на якому були присутні дипломати з країн вільного світу, а також і закордонні представники.

В своєму виступі декан Торонтонського університету, професор Р. Армстронг сказав, що академічному світу стає ясним, що основа голоду 1932-33 р.р. в Україні була створена навмисне і про це не можна ніколи забути. Генеральний консуль Ямайки Освальд В. Моррі заявив, що він навіть і не знав, що в Україні в 1933 р. був голод, який був стимульований кимось.

Головний консул Норвегії Тригве Гусебі сказав, що коли він навчався в школі то він нічого не читав про Великий Голод в Україні, але він, висловив свою подяку за запрошення, що він, як і молодше покоління багато чого узнали і це буде для них добрим уроком.

Представник США, генеральний консул Дейвід Бетс відзначив, що в США дуже мало відомо про цю трагедію і що необхідно щоб про це знало якомога більше, щоб всі знали про ці події.

В своєму виступі, посол до Федерального Парляменту від Ліберальної партії, Джесі Фліс зачитав привітання від прем'єр-міністра Канади П. Трудо і міністра Канади для Справ Багатокультурності Д. Коленет. В привітаннях говорилось, що вшановуючи пам'ять мільйонів українців, які загинули під час голоду, дається можливість іншим канадцам повніше зрозуміти значення цієї історичної події з трагічного минулого однієї з етнічно-культурних груп канадського суспільства.

Член Парляменту від Консервативної партії Д. Бозлі, який представляв Б. Малруні зачитав листа від нього, в якому зазначалось, що цей голод не був принесений війною, чи засухою, а був наслідком навмисного політичного рішення, і що українці показали, що знищення людської гідності і життя через жорстоко заплановані дії не можуть знищити душу гордого і вільного народу.

"Відзначення цього звірства в історії українців віддає честь пам'яті мільйонів людей які загинули, це свідчить про незнищимість людського духу, звертаючи увагу на один з найбільш трагічних прикладів у записаній історії нелюдності людини людиною," говорилось в листі від прем'єра Онтаріо В. Лейвіса до д-ра О. Підгайного, президента ділового наукового комітету Канади та інституту ім. С. Петлюри, яким було організовано це відзначення.

ЯК Я ЛЮБЛЮ ГРОЗУ!

*Як я люблю грозу раптову влітку!
Коли несеться буряна юга,
Моя душа лишає тіло-клітку
І в спогади нестримано шуга.*

*Ось я малим кораблики пускаю
Після дощу на нашому току,
Ось в травні після іспиту ріку
Я з друзями в гурті перепливаю.*

*Ось синь небес і сонце золоте!
Горить містечко видом кольорів
І раptom грім! Перлисті дощ паде
Примхливим розсипом чудних узорів.*

*Зчинився рух. Від наглого дощу
Сполохані втікають пішоходи,
А я свої студентські скороходи
З охотою в калюжах полощу.*

*Ще гуркотить небесна колісниця
І перли по містечку розсіва,
А сонечко з-за хмар уже іскриться
І золотом край неба покрива.*

*Вже в небесах невидима мітелка
Замести хмари похапцем спішить,
А прямо проти сонечка веселка
Кунтушик свій повісила сушить.*

*Ще краплі-перли падають додолу,
А люд уже чалапа, хто куди.
Оце б хоч поганесеньку гондолу
І без вагань податися в світу!*

*Як я люблю грозу раптову влітку!
Коли несеться буряна юга,
Моя душа, мов слухає трембітку,
В якій бренить і радість і туга!*

"Злочин велитенських розмірів проти людства" — прозвучало в виступі професора О. Рудзика. В своєму слові, віце-президент СКВУ В. Кирилук заявив, що ця трагічна подія являється повним знищенням особистих свобод та людських прав народу, трагедія, яка була накинена дуже жорстоким і свавільним урядом, який думав, що це буде найбільш ефективний метод знищити опір народу України, що любить свободу.

Монсінйором Робітай була прочитана молитва, в якій був заклик до нашого серця, за нас сьогоднішніх: "Хай вони не померли у пусте, але радше, хай героїзм цих жертв буде надхненням нам, тримати високо полум'я свободи і справедливості".

Анатоль ГАЛАН

НАЙБІЛЬШИЙ ГРІХ У СВІТІ

Один із тяжких
гріхів — боягузтво

Понтій Пилат

— Добридень, Кетрін! Як добре, що ти до мене зайшла. Сядь, я тобі розповім про свою вчорашню пригоду.

Господиня апартаменту, життєрадісна Сильвія, поставила перед гостею чашку кави й тістечка, а тоді почала, хвилюючись:

— Як тобі відомо, я працюю в банку, приймаю й видаю гроші. І ось, біля мого віконця став молодий, гарний хлопець. Я лише хотіла спитати, чого він хоче, а він дає мені записку такого змісту:

"У мене в кишені револьвер. негайно покладіть у пакет усю наявність грошей і вручіть мені, інакше..."

В мене навіть не було думки робити якийсь опір. Я склала гроші, пам'ятаю, понад десять тисяч, і простягнула хлопцеві. Тоді він дав мені іншу записку:

"Я ваших грошей не хочу, бо вони мені не потрібні. В дальшому ж раджу вам на подібні вимоги реагувати так: з усієї сили затопити нахабі по морді. Запевняю, що жодної розмови більше не буде й той, що вимагав грошей, тихенько вийде з приміщення банку, бо не в його інтересі підіймати шум. Запам'ятайте це!"

Я показувала обидві записки поліції, там посміялися, сказали, що я дешево відпекалась, але відносно "затопити по морді" не радили, бо в банкітів свої критерії, один стерпить, а інший образиться й справді застрелить. Отже, що ти мені порадиш?

Кетрін замислилась, а потім відповіла:

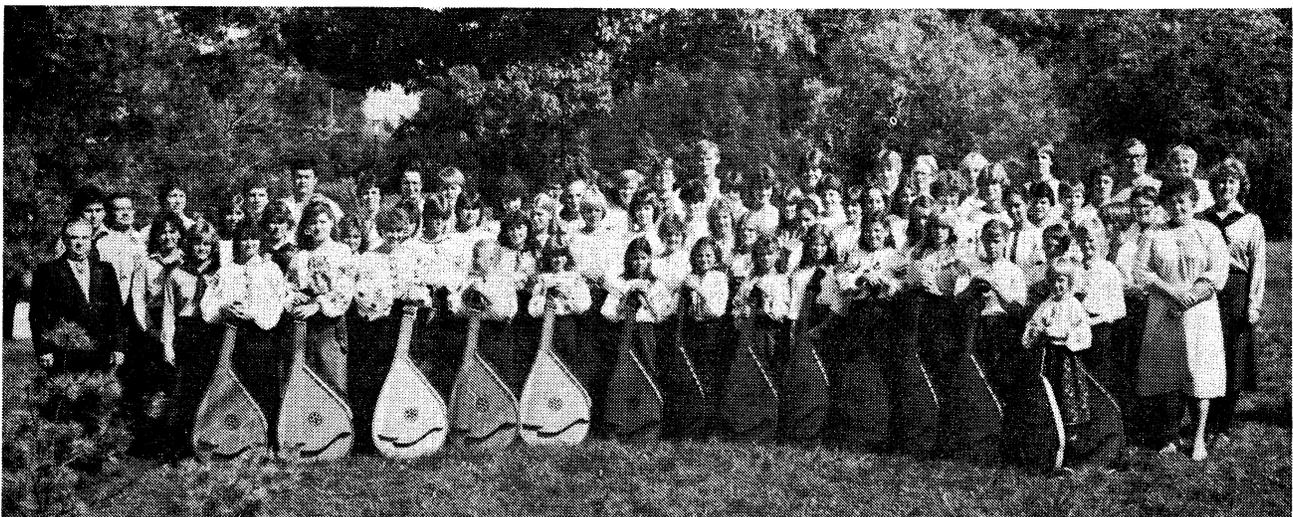
— Десь я читала, що боягузтво найбільший гріх, і чи не криється тут абсолютна правда? Історія з грабуванням банків у нас явище постійне, так би мовити, буденне, але чи не є воно підтвердженням "найбільшого гріха", того, що і в політиці ми боягузи? Ти дивись, як, наприклад, знущуються совети в Афганістані: вистрілюють беззахисних людей, нищать їхнє майно, навіть роблять безплідною землю. Невже ж світ такий безсилий? Невже він не сміє сказати: руки геть від Афганістану, а як ні, то добре вдарити по тих руках. І що? Совети насмілились би воювати проти всього світу? Та ніколи! Не допомогли б усі їхні ракети, підібрали б хвоста, як коти, що нашкодили, та й забрались би з чужої території...

Минуло кілька місяців після цієї розмови. Сильвія сиділа в своєму банку і ось в її руках знову страшна записка:

"У мене в кишені револьвер..."

Тоді Сильвія поклала гроші в пакет, випросталась наче збираючись їх передати і вдарила нахабу в обличчя.

Присутні в банку занепокоїлись. У чому справа? Хто цей чоловік і яке право має касирка бити його по лицю? Але той, що вимагав грошей, тихенько вислизнув з приміщення й невідомо де подівся. А Сильвія ще раз переконалася, що боягузтво — найбільший гріх людства.

Учасники 4-го кобзарського табору ОДУМ-у в Лондоні, Канада.

Оселя "Україна" серпень 1983 р.
Фото Ол. Пошиваника

ЗУСТРІЧ ОДУМ-У США Й КАНАДИ

З УКРАЇНСЬКИМ ГРОМАДЯНСТВОМ У 1984 РОЦІ

присвячена

35 - ЛІТТЮ з дня народження

ВОЛОДИМИРА ІВАСЮКА

відбудеться

від 31-го серпня до 2-го вересня в Торонті, Канада

Головним промовцем на бенкеті буде

Юрій Шимко — посол до Онтарійського парламенту

На заставі гратиме оркестра "Соловей"

ПРОГРАМА ЗУСТРІЧІ

П'ЯТНИЦЯ 31-ГО СЕРПНЯ:

Філія ОДУМ-у в Торонто влаштує товариську вечірку для учасників Зустрічі, які приїдуть в Торонто вже в п'ятницю.

Музика, танці, буфет. Це вечірка відбудеться в спортивній залі при катедрі св. Володимира, 404 Бетирст вул. Початок о 8-ій год. вечора. Вступ для учасників зустрічі по \$4.00

Запрошуємо вас на вечірку молоді та познайомитися із одумівцями й одумівками з різних місцевостей і разом весело й гарно провести час.

СУБОТА 1-ГО ВЕРЕСНЯ:

О 8-ій год. ранку розпочнеться перше одумівське змагання в голф. Всі запрошені взяти участь — як змагуни, або як глядачі. Зацікавлених брати участь у змаганнях просимо зголоситися до Василя Тимошенка на число телефону 272-3564, до кінця місяця липня.

О 10-ій год. ранку — турнір із вілбіванки. Реєстрація за одну дружину \$15.00. Просимо капітанів всіх дружин зголоситися до Ігоря Лисика, до кінця місяця липня.

Ввечері відбудеться бенкет і забава в залі Confederation у готелі Lakeshore Inn. Коктейль о 6-ій год. веч., вечеря в год. 7-ій. Початок забави о 9:30. Бенкет присвячений 35-літтю з дня народження Володимира Івасюка. Головним доповідачем на бенкеті буде достойний пан Юрій Шимко, посол до онтарійського парламенту. На заставі гратиме оркестра Соловей.

Квитки вступу — бенкет і забава:

	Наперед	При дверях
для дорослих	— \$30.00	\$35.00
для студентів	— \$20.00	\$25.00
для дітей	— \$15.00	\$15.00

Квитки на забаву — \$15.00 від особи

Просимо купувати квитки наперед від голів філій, членів комітету зустрічі або замовляти телефоном (416) 622-3185. Просимо це зробити до 1-го серпня.

НЕДІЛЯ 2-ГО ВЕРЕСНЯ:

Зустріч ОДУМ-у з українським громадянством на оселі "Київ" біля Торонто.

О 10-ій год. ранку — Служба Божа. Участь усіх одумівців в одностроях обов'язкова.

Після Служби — панахида по блаженній пам'яті В. Івасюку, в 5-ту річницю його смерті, спільно із панахидою в пам'ять одумівців та прихильників ОДУМ-у, які відійшли у вічність протягом минулого року.

О 12:30 одумівська дефіляда із участю юних одумівців, виховників, старших виховників, членів управ Філій, США й Канада та членів Ц. К.

О 1-ій год. дня — обід.

О 2:30 по обіді відбудеться величавий концерт одумівських мистецьких сил США й Канади. У справах концерту звертатися до Тетяни Підлісної.

У неділю по обіді відбудуться спортивні змагання між юними одумівцями, та байзбол — США проти Канади.

Ввечері, після заходу сонця запрошуємо всіх на одумівську ватру із цікавою програмою.

Д-р А. ЛИСИИ

ПРИВІТАННЯ ВЛАДИЦІ ВАСИЛЮ

26-го травня 1984 р.

ВІЗЬМИ КНИЖКУ В РУКИ

І читай. Як ніколи, український читач має неабияке щастя. Якщо уміне його — уміне багато. Українські видавництва видують з себе останні соки, аби дати нам книжку, щоби ми бачили, думали, переживали. Автори книжок? Вони там — у світі насилля і терору. Вони, через загороди і кордони, зуміли передати нам свої мислі, свою правду. Дехто з них вже не живе.

Даємо кілька прикладів:

"Набої для розстрілу" — Гелій Снегірьов. Ось що він сам пише до Тебе, читачу:

"... З книги моєї відчуй загальну картину нашого життя. Бо Ти, зарубіжний українцю, не знаєш нашого життя й тої моральної атмосфери, в якій воно, життя наше, триває. Я бачив Тебе в Каневі біля Тараса — в поклонах, в сльозах, у тузі; чув слова Твої — "Якби волів лишитися тут, на Україні милій, назавжди!" Ти постояв біля ніг Тарасових годину, побув на Україні тиждень. Ми — тут народилися, тут живемо, тут і вмеремо. Ти не знаєш до кінця істини про наше життя: читав, чув, — але серцем не знаєш. Ти прагнеш назад на дідівську землю, — то ж знай: милу Батьківщину Твою — сплюндровано, народ Твій — морально скалічено! Знай! Серцем знай, І з книги моєї — теж знай...

Візьми до рук книгу цю, брате мій, зарубіжний Українцю, і знай: тут на Батьківщині Твоїх предків, у Твоєму ріднім краї — дуже погано. Дуже..."

"Пережите і передумане" — Данило Шумук. Це книжка про шлях однієї людини. Шлях відданий повністю Україні, а з ним і життя. Це книжка про незламність ідеї, героїку, піднімання і падання. Це свідоцтво великої духовної сили, яка не зламалася не зважаючи на нінащо. Це розповідь найстаршого політичного каторжника. Її треба читати і переживати разом з автором.

А Ф О Р И З М И

Чим більше ми намагаємося втекти від своєї долі, тим більше вона переслідує нас.

Амнель

Найтяжча в світі задача — знайти працю для людини, яка не хоче працювати для свого власного утримання.

Найжахливішим у житті людини є бездіяльність.

Для мудрої людини (мудреця) цілком вистачає лусочок хліба для їди, куваль води для пиття та його власної руки, щоб на неї сперти свою голову.

Трагедія світу полягає в тому, що ним керують не уми, а характери й натюри.

Конфуцій

Іх Високопреосвященство
Високопреосвященніший Архієпископ Василій
Архієпископ Торонта і Східньої Канади.

Високодостойний Владико!

Від Крайової Управи ОДУМ-у і від всіх членів нашого об'єднання вітаємо Вас з 40-літтям душпастирської праці як протопресвітера ієрея, а сьогодні як архиєрея.

Ваша праця на церковній ниві дає добру підпору і приклад для нашої української молоді. Ваш виступ перед Онтарійським парламентом під час відзначення 50-ліття Голодомору на Україні і досьогодні звучить в наших душах.

Бажаємо Вам ще багато літ плідної праці, від Всевишнього кріпкого здоров'я і витривалости — щоб Ви могли урочисто взяти участь у відзначенні 1000-ліття Хрещення України!

Многії літа! Многії літа! Многії літа!

З глибокою пошаною,

Василь Тимошенко, С. В. У.
Голова Головної Ради Коша
Старших Виховників ОДУМ-у Канади.

Т. МАТВИЄНКО

ТРАВЕНЬ

Як голий ліс — життя — зубожіле основно,
До теплих днів весни пригнічено ішло,
Аж поки з краю в край доквілля зацвіло
І зашуміло тло змагань зеленокровно.

Бруньок шляпки тугі понабрякали повно, —
Запульсувавши, сік пробив облаток скло;
І сколихнувся гай: луною загуло...
І відгукнувся луг низький багатомовно.

У ніжність одяглись земля і дерева.
І з натяків думок оформились слова,
Повіяла крилом фантазія простора, —

І так оповила вікно прозрінь моє,
Що навіть неясне (бо мріялось учора),
Сьогодні мимохить реальністю стає.

1983

ЧИ даєте Ви нагоду своїм дітям
брати участь у праці ОДУМ-у?

О. П.

ГАРНА СПІВПРАЦЯ

Юні одумівці **Анатолій Острівський** і **Павло Пошиваник** тримають чек на 1,000 дол. від каси "Самопоміч" в Чикаго. Із ними стоять (зліва) президент каси **Роман Мицик**, фін. секретар **Богдан Ватраль**, канцелярійний ма-наджер **Уляна Гриневич** та **Омелян Плешкевич** — почесний президент каси, голова Української Світової Кооперативної Ради.

Від самого заснування каси "Самопоміч" в Чикаго в 1951 р., каса "Самопоміч", як у своєму членстві, так і в керівних органах, об'єднує людей всіх українських середовищ. У керівництві каси завжди була репрезентація членства Пласту, СУМ-а й ОДУМ-у.

Від ОДУМ-у тепер є два довголітні члени дирекції. А саме, в президії: **Олексій Пошиваник** — голова ЦК ОДУМ-у є віце-президентом, і **Віктор Войтихів** — кол. голова ЦК ОДУМ-у США є секретарем.

Треба може й пригадати, що такі позиції в 55 мільйонній фінансовій інституції не є гонорарними чи почесними, ці позиції несуть за собою велику моральну і фінансову відповідальність, як перед членством каси, так і перед державними керуючими чинниками та законами.

Праця і співпраця із українською касою та практикування щирого "свій до свого" дає корисні результати українській громаді. Членство підтримує і співпрацює із касою, отак і своя установа може підтримувати свою українську громаду. В минулому 1983-му році українська каса "Самопоміч" видала у формі пожертв на виховні мети 112,000 доларів українським організаціям. Цього року, 11-го лютого, як рік-річно, Каса вже видала по 1,000 дол. на ОДУМ, Пласт, СУМ і цілоденну школу при катедрі св. Миколая.

На ОДУМ, з огляду на купівлю нової домівки на вулиці Чикаго, в сусідстві Пласту, каса обіцяла до половини року пожертвувати ще 2,500 дол. на ремонт домівки. У минулому "Самопоміч" подібні суми жертвувала і на СУМ і на Пласт, коли вони купували чи робили капітальний ремонт у своїх домівках.

Треба пам'ятати, що коли ми тримаємо наші оцадності в неукраїнських установах, українська громада нічого з цього не користає — ці установи нас не знають, не дбають і нічого не дають на українські потреби. Тому ми маємо і працювати, і співпрацювати із українською касою та щиро практикувати гасло "свій до свого", підтримувати наші установи — нашу касу "Самопоміч" в Чикаго.

Зрештою, кооперативна каса "Самопоміч" в Чикаго має всі услуги великих банків. Якщо ви не живете в Чикаго, ви можете полагоджувати справи поштою і телефонічно — багато членів це робить.

Світлана КУЗЬМЕНКО

**

*Не питайте у поета років,
Бо поет до смерти молодий:
Світ його до безміру широкий,
Світ його до безміру високий,
Він у нім, як хвилька на воді:*

*Як веселка після бурезливи;
Правда серед кривди і облуд,
Що прясно світить, хоч не завжди гріє:
З нею тільки вибрані живуть.*

*Не питайте років у поета —
Істина на світі не нова:
Як зірки погаслі робляться кометами,
Так старих поетів не буває.*

ВЕСІЛЬНІ ДЗВОНИ

В неділю 20-го травня ц. р., відбулося весілля довголітньої ОДУМівки Тані Підлісної, доньки Анджели і Миколи Підлісного, з Річардом Гладьо, сином Ориси та Василя Гладьо із Амбрідж Пенсильванії.

Таня — 2-га заступниця голови Головної Ради Коша Старших Виховників Канади, ще змалечку виростала й працювала в ОДУМівській родині. Після закінчення студій в Гамбер коледж в ділянці туризму, Таня тепер працює керівником агенції Рудолф Травел.

Річард виріс в Амбрідж Пенсильванії. Отримав стипендію і брав курси про українські танці і хореографію. Також він отримав диплом з теології. Через свою любов до української музики та народних танців, Річард приїхав до Торонта й танцював в "Українському Фестивальному Ансамблі", де й зустрів нашу Таню.

Вінчання відбулося в церкві св. пророка Іллі в Брамptonі, Онтаріо. Вінчав молоду пару, дядько Річарда отець Роман Галадза, та отець Петро Галадза із Чикаго. Вінчання нагадувало присутнім, тим що пам'ятають, як колись відбувалися вінчання в Україні.

Весільне прийняття було в Торонті, де вітали молоду пару багато гостей з поза Торонта включно і з США. Весільним старостою був отець Роман Галадза, а свашка Наталка Сандул. Господар вечора був Степан Сидоршин, що весело вів програму. Один із дружбів — Даніел Крйтору — оповів про своє довге товаришування із молодим, а старший дружба Ігор Бачинський вітав молоду пару і з йому притамним гумором.

Між тими що вітали молодих, були їхні батьки, а від ОДУМ-у — голова Головної Ради Коша Старших Виховників Канади Василь Тимошенко. Він побажав молодят багато щастя та многих літ, і вручив подарунок. Також молоді ОДУМ-івці Наталка Лебединська і Світлана Ліщина склали сердечний привіт, і вручили маленький подарунок від юного

Річард і Таня (Підлісна) Гладьо. Торонто, 20 травня 1984 р.

ОДУМ-у за Таніну довгу працю.

Після смачної вечері, весілля продовжувалося в повному українському традиційному стилі. Гості весело забавлялися до кінця, а молоді танцюристи виконали жвавий гопак під музику Романа Когута.

На українську пресу було зібрано \$144.00 — з них \$72.00 на "Молоду Україну", і \$72.00 на "Українські вісті".

Всі ваші друзі та приятелі — Таня і Річард — бажають вам багато щастя, здоров'я та многих, многих літ!

Наталка Сандул

Д-Р ПЕТРО САВАРИН — ПРЕЗИДЕНТ СКВУ ПРОМОВЛЯТИМЕ НА ЮВІЛЕЙНОМУ БЕНКЕТІ Д-Р МАРУСІ БЕК

Громадський комітет для відзначення 50-ліття суспільно-політичної праці д-р Марусі Бек закінчив організаційну стадію громадських святкувань, яких завершенням буде Ювілейний бенкет у неділю, 17-го червня, 1984 року.

Кермуючись критеріями та особливою пошаною, якою втішається д-р Маруся Бек в українському суспільстві взагалі, комітет докладає своїх старань, щоби ювілейні відзначення були на відповідному рівні. Д-р Петро

Саварин — Президент Світового Конгресу Вільних Українців прийняв запрошення і заповів свою участь в Ювілейному бенкеті, на якому виголосить головну промову. В концертній частині виступить зірка Детройту — оперова співачка Христина Романа Липецька та відомий співак Ярема Цісарук.

Ювілейний бенкет відбудеться в аудиторії катедрального храму св. Покрови в Савтфілд, Міш. Простора зала мабуть не зможе змістити всіх учасників, що бажають вшанувати Ювілярку, тому комітет уможливив кожному виявити свою пошану д-р Марусі Бек, складаючи свій даток на Літературну фундацію в її імені. Усі прізвища та зложені датки будуть поміщені в ювілейній програмці. Датки на Літературну фундацію слід висилати на руки фінансового референта, п. Романа Лазарчука:

Mary V. Beck
Testimonial Com.
6810 Rosemont
Detroit, Mi., 48228
Telephone: (313) 336-5486

виписуючи чеки на:

Багато позамісцевих українців, з усіх усюдів, які не можуть особисто прибути на бенкет, зголошують бажання стати членами Красного ювілейного комітету, щоби хоч символічно взяти участь в торжественному відзначенні. Бо як дотеперішні ознаки вказують, відзначення будуть величаві й тим чином наша суспільність гідно вшанує д-р Марусю Бек, на що Вш. Ювілярка вповні заслужила своєю 50-літньою творчою працею для українського народу.

В. П.

ЩО НІ, ТО НІ

— Ех ти, — дорікає зморена жінка чоловікові, витираючи руки після прання. — А коли зустрічались, так ти мені і зорі обіцяв, і небо, а й досі не спромігся купити пральну машину.

— А от пральної машини якраз я тобі й не обіцяв!

РОЗКЛАД ТАБОРІВ ОДУМ-У НА 1984 РІК

США — Схід

НЬЮ-ЙОРК

Оселя ОДУМ-у "КИЇВ", Акорд, Н. Й.

Від 30-го червня до 14-го липня

18-ий Табір Виховників Юного ОДУМ-у

Комендант — Віктор Педенко СВП ОДУМ-у

В ПРОГРАМІ: Гутірки, семінарі на історичні, релігійні, літературні, політичні і організаційні теми; двох-денна мандрівка; спортові змагання; забава; прощальна ватра; видача посвідок.

За інформаціями та аплікаціями звертатися до 9-го червня місяця, ц. р., до місцевих філій ОДУМ-у, ТОП-у абс на адресу:

Dr. G. N. Krywolap
221 Edridge Way
Catonsville Md.
U.S.A. Tel. 301-744-0168

Від 15-го до 28-го липня

ВІДПОЧИНКОВО-ВИХОВНИЙ ТАБІР

США — Захід

Від 29-го липня до 11-го серпня

МІННЕАПОЛІС

ВІДПОЧИНКОВО-ВИХОВНИЙ ТАБІР

Сіблей Стейт Парк, Міннесота

Канада — Схід

Оселя ОДУМ-у "Україна", Лондон, Онт.

Від 15-го липня до 28-го липня

22-ий Відпочинково-Виховний Табір Юного ОДУМ-у

Коменданти — Антон Лисик і Павло Лисик

За інформаціями звертайтеся на адресу:

P. Lysyk
728 Chesterson Ave.
Oshawa, Ont. L1H 3J3
Tel. 416-576-9779

Від 29-го липня до 11-го серпня

6-ий Спортовий Табір ОДУМ-у

Коменданти — Тарас Ліщина і Василь Тимошенко

За інформаціями звертайтеся на адресу:

P. Lysyk
728 Chesterson Ave.
Oshawa, Ont. L1H 3J3
Tel. 416-576-9779

Від 12-го до 26-го серпня

5-ий Кобзарський Табір ОДУМ-у

За інформаціями звертайтеся на адресу:

Oksana Metulynsky
42 Bunting Rd.
St. Catharines, Ont. L2P 1Z3
TeZI. 416-688-6315

КОНКУРС 1984

Щоб заохотити одумівську молодь писати до свого журналу оповідання, статті, поезію, проголошуємо конкурс на найкраще написані твори українською мовою. Нагороди будуть такі:

Перша	— 150.00	доларів
Друга	— 100.00	доларів
Третя	— 75.00	доларів
Четверта	— 50.00	доларів
П'ята	— 25.00	доларів

Жюрі робитиме рішення про належний мистецький рівень і загальну вартість поданих на конкурс творів.

Твори мають бути надіслані на адресу журналу "Молода Україна" до 31-го грудня 1984 року, під псевдонімом, а прізвища з псевдонімом мають бути подані в окремій конверті.

Нагороди є з відсотків нерухомого фонду журналу "Молода Україна".

Цей фонд започаткували Федір і Надія Бойко в 1982 році щоб заохотити одумівську молодь писати до свого журналу оповідання, статті, поезію.

Тепер фонд нараховує 3.726. 18 дол. що склали:

Федір і Надія Бойко	3.000	дол.
Головна Управа ТОП-у Канади	500.00	дол.
Колишня філія ТОП-у в Монтреалі	201.18	
Ніна Яців	25.00	дол.

Відсотки з фонду будуть річно призначатися молодим авторам.

Центральний Комітет ОДУМ-у

СПИСОК

ЖЕРТВОДАВЦІВ НА ПОБУДОВУ ПАМ'ЯТНИКА СВ. П.

МИТРОПОЛИТОВІ ВАСИЛЕВІ ЛИПКІВСЬКОМУ

255.00 дол. — Родина Тимчишак
 250.00 дол. — Парафія УПЦ в США св. Тройці в Н. Й. Н. Й.
 200.00 дол. — Парафія св. Покрови в Монреалі, Канада.
 100.00 дол. — І. і Д. Витвицькі, Андрій Третяк, Богдан Панчук, Іван Колін, Надія Кузьма, М. Коваленко (Нова Зеландія), В. Корженівський (Канада), Братство св. Володимира УАПЦ св. Тройці в Н. Й., Парафія св. Михаїла УПЦ в Юніондейл Н. Й., о. Юрій Гулевич, Іван Гусак, Петро і Віра Гаврилів.
 50.00 дол. — Леонід і Анастасія Харченко (разом 75.00 дол.), д-р Леонід Мостович (разом 200.00 дол.), Клюб сеньйорів при парафії св. Володимира в Чикаго, Г. Р. Костюк, Анна і д-р І. Новосівські (разом 100.00 дол.), І. і О. Костюк, А. і М. Олійник, М. Кравчук, Іван Заковоротний (разом 300.00 дол.), Павло Фессак, інж. П. Нестеренко, о. ігумен А. Партикевич, Сільвія Онуфрей в пам'ять бабці Василини Гаманюк, Александра Костюк (разом 60.00 дсл.), М. Дмитренко, Марія Мухин в пам'ять чоловіка проф. С. Мухина, Марія Шерома в пам'ять Миколи П. Соловйова замученого за ежовщини, Вол. Пип'юк замість квітів на могилу дядька О. Григорія Пип'юка.
 40.00 дол. — Анна Лісевич
 25.00 дол. — М. і Є. Лукавські, Дарія Кузик, Олена Коровицький (разом 50.00 дол.), Ю. Храневич, С. Марченко, Парафія УПЦ св. Михаїла з Міннеаполісу в пам'ять Майкел Дей, Григорій Китастиий, Марія Робенек, Віктор і Надія

Виннич (разом 60.00 дол.), Іван Козачок, Канада; В. Сойко, Канада (разом 50.00 дол.), А. Мовчан, І. Юхименко.
 20.00 дол. — Марія Назарець, Григорій Сидорець (разом 40.00 дол.), М. Куц, Б. і Є. Фессак, М. і М. Шульга, О. і Л. Кузик.
 15.00 дол. — М. і О. Юзенів.
 10.00 дол. — Лариса Дончук (разом 35.00 дол.), В. і О. Шиприкевич, А. Жучок, В. Турчак, Наталя Каменецька, А. Степовий, Канада (разом 35.00 дол.), А. Фалько, Оксана Калиновська, Д. і Н. Фурманець, Вол. Черніга, М. і Н. Михалевич.
 5.00 дол. — О. Згуба (Канада), П. Ломико (Канада), Марія Ройко, Лідія Калачнюк (разом 15.00 дол.).

ЗБІРКОВА ЛИСТА Ч. 204
(Збірщик Ольга Гурська)

100.00 дол. — В. і М. Ятречко, І. і Поліна Панасенко, Є. Корсун (разом 125.00 дол.).
 20.00 дол. — К. Туранська, І. Чейтовський.
 10.00 дол. — И. Тутко.

ЗБІРКОВА ЛИСТА Ч. 203 В ПАМ'ЯТЬ ВІРИ ШАХВАР

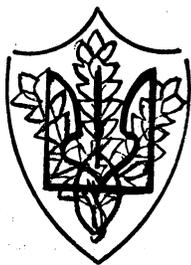
(Збірщик Ольга Гурська)
 50.00 дол. — Яким Ревуцький, проф. Л. і М. Шанковські
 25.00 дол. — С. Ковалишин, В. і А. Найдан, О. і Є. Кононенко, Б. Турченко.
 20.00 дол. — І. Кулиняк, проф. В. і О. Дорошенко.
 10.00 дол. — Ольга Маланюк, Марія Ситник, Неоніла Гордієнко (разом 20.00 дол.), І. і А. Дзівак, З. Маланчук.

Разом пані Ольга Гурська зібрала 3,042.00 дол.

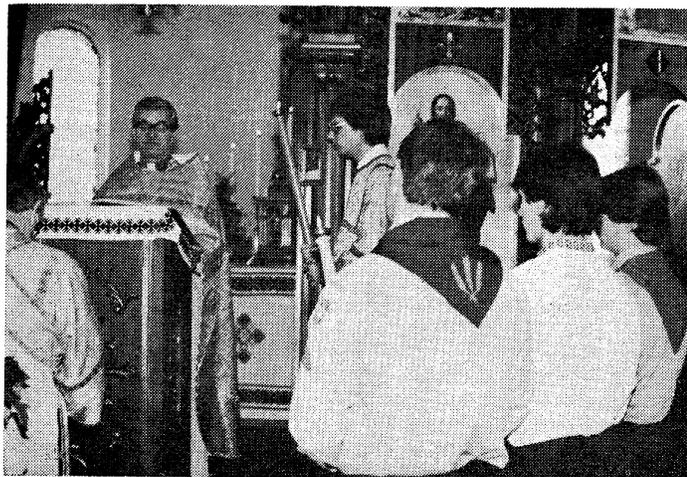
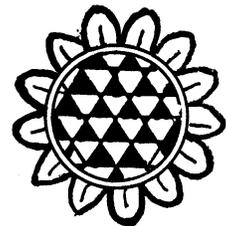
В ПАМ'ЯТЬ ПРОФ. ВАСИЛЯ ЗАВІТНЕВИЧА ЧЛЕНА КОМІТЕТУ ПОБУДОВИ ПА-

М'ЯТНИКА МИТРОПОЛИТУ В. ЛИПКІВСЬКОМУ

100.00 дол. — І. і Дж. Куравські, д-р В. Богданів з родиною, І. Гаращук.
 50.00 дол. — В. А. Тітович д-р В. Тищенко, А. Прадищук, Т. Ткачик.
 40.00 дол. — Л. Макарчук.
 30.00 дол. — А. Тіторенко, Р. і Л. Маланчук.
 25.00 дол. — М. П. Тіторенко, О. Шпірук-Коралес.
 20.00 дол. — Віра Дорожинська (разом 40.00 дол.), Раїса Куделя, Вол. Тисовський, А. Фесенко (разом 30.00 дол.), Ю. М. Зеленські, М. Фессак, І. Поліщук Софія Першин, Лариса Паливода (разом 45.00 дол.) Олександра Бражник (разом 200.00 дол.), Ю. і В. Кузьмич (разом 70.00 дол., П. Н. Козорог, А. С. Кулик, Варвара Бакало (разом 315.00 дол.), Вікторія Шпехт, С. Лазовський, Вазакевська, Дика.
 15.00 дол. — єпископ Ізяслав
 10.00 дол. — Ганна Шерей (разом 27.00 дол.), І. Зам'ятий, о. В. Іващук (разом 60.00 дол. —), о. В. Покотило (разом 20.00 дол.), Т. Павловський, о. В. Базилевський (разом 45.00 дол.), о. М. Борисенко (разом 85.00 дол.), П. Чічіла, Ю. Федорів, В. М. Танасійчук, О. Бриньовська, З. Мацик, А. Першин, А. Галіон, Н. Галіон, А. Прогуль (разом 25.00 дол.), Н. Наливайко (разом 20.00 дол.), д-р М. Косенко, Марія Клоків, Любов Дражевська (разом 35.00 дол.), П. Сахневич, А. Сидорук, В. Васько, К. Онищук (разом 20.00 дол.), Л. А. Грогуль, Діма Кумілевська.
 5.00 дол. — А. Галкин, В. Скіць (разом 15.00 дол.), С. Рабченко, Н. Новицька, П. Островерха, І. Мелех, І. і О. Павленко (разом 50.00 дол.), М. Кучер.
 2.00 дол. — В. і Є. Зоря (разом 29.00 дол.).

СТОРІНКА ЮНОГО ОДУМУ

Віра ВОРСКЛО

ЛІТО

Весна прийшла — все ожило:
Земля загомоніла,
Медами полилось тепло,
І дух окрилив тіло.

Весни вітрило відплило...
Плодами стали квіти.
Далінь прозора, наче скло.
Пахучий теплий вітер.

Ну, як назвати пору цю?
Все зріє, дозріває...
Прийшло на думку мудрецю:
Це літо — все літає!

Джмеля весною не було,
І не бриніла бджілка.
Життям наповнилось тепло
І грає, мов сопілка!

Літає все і дзеленчить,
А мошок — цілі хмари!
Літає все дзвенить, брентить,
Мов струни на гітарі.

Літає мушка, бджілка, хрущ,
Метеличок барвистий,
І дивиться старезний кущ,
Як птах летить у висі.

Літає все по всіх полях,
Літає, лине вгору.
Лет ціле літо творить.
Святкує літечко земля.

Світлини з одумівців і сумківців під час посвячення плащаниці і короїв придбаних ними для церкви св. Івана в Ошаві, Онтаріо. Вгорі промовляє настоятель церкви о. Віталій Метулінський. Внизу група молоді.

Фото Гр. Неліпи
26 лютого 1984 р.

СКІЛЬКИ Ви приклали старань, щоб
ОДУМ у Вашому місті був
активнішим?

Козак у погоні за татарами.

Малюнок Юрія Павлюка

КАТЕДРА СВЯТОГО ВОЛОДИМИРА

Наша Катедра збудована у формі хреста. Вона має три бані — символ святої Трійці. При вході, над дверима, є мозаїка Ісуса Христа, а в церкві дуже багато малюнків малярів Дмитренка, Кубарського і Баласа. Архітект, Юрій Кодак, дуже гарно збудував церкву яка є в стилі козацького барокко. Царські ворота і цілий іконостас є різьблені і на іконостасі — гарно розмальовані ікони. Коло лавок є вишивані хоругви. Є також багато вишиваних рушників. Нашу Катедру святого Володимира прикрашує велике панікадило. Я люблю нашу церкву.

Оленка Ємець,

учениця 8-ої кл. Школи ім.
Т. Шевченка при Катедрі.
Торонто, Онт.

ЯКЩО МИ кажемо, що молодь
майбутність нації — то що ми
зробили, щоб допомогти їй у її
праці?

ЗА МОТИВАМИ ДАВНІХ ЗАДАЧ

1. Два півні можуть розбудити своїм співом одну людину. Скількох людей розбудять співом 6 півнів?

(віншіц іїв охчєиго
всчлїшохвнє олх, хїсв)

2. Згряя мавп гралася: третя частина їх гралася в лігві, решта шість кричали на вершині горба. Скажи мені: скільки було всіх мавп?

(9 мавп)

ЗАГАДКИ

1. Летіла птиця по синьому небі,
Розпустила крила і сонце закрила.

(вєрємх)

2. Гуляє в полі, та не кінь,
Літа на волі, та не птиця.

(вєлєтєв)

3. В лісі вирізана,
Гладенько витесана.
Співає, заливається.
Як називається?

(вєлєтєв)

ЛИСТИ ДО РЕДАКЦІЇ

Шановна Редакціє!

Посилаю 37.00 дол. з яких: 12 дол. передплата "М. У." на рік, а 25.00 дол. на пресовий фонд "М. У.", в четверту річницю бл. пам. протодиякона Антона Зозулі.

Бажаю успіху в корисній праці.

З привітом і пошаною до Вас всіх!
паніматка Євдокія Зозуля!

Шановний редакторе!

Стаття О. Стовби в квітневому числі журналу навіяла на мене багато споминів з мого життя в повоєнній Німеччині. Я теж мав багато подібних переживань і пригод.

Василь Павлюк
Торонто, Онт.

Дорога редакціє!

Останнім часом є досить багато в "МУ" листів до редакції. Чи ви поміщуєте всі листи, що надходять від читачів чи лише частину?

П. К., Гамільтон, Онт.

**
*

Ми поміщуємо за малими виїмками всі листи що читачі нам присилають. Правда, іноді листи є довгі і незрозумілі. Ми змушені їх скорочувати.

Як зазначено в журналі, на 2-ій сторінці обкладинки, редакція має право скорочувати листи і правити мову. Найменше ми маємо проблем з листами які є зрозумілі, короткі і друковані або чітко писані від руки.

Редакція

До високоповажаної редакції "Молода Україна"

Вітаю всіх вас народні трудівники, бажаю всім вам кріпкого здоров'я.

Журнал "М. Укр." гарно друкується, але хотів би бачити більше історичного матеріялу, зокрема про орян, сартан, скитів, антів.

З правдивою пошаною

Мирослав Ів. Лисенко
Гат Спрінгс, Арк.

Знімок із 148-ми бандуристів на обкладинці березневого числа, а також посвячення плащаниці і корошов на обкладинці квітневого числа, були добрі і на часі. Спогади Ол. Стовби з життя в таборі ДП були для мене виїнятковно цікавими.

Петро Сенік
Ошава, Онт.

Вш. редакторе!

Березневе число "Молодої України" було цікаве і цінне. Зокрема заслуговує на похвалу знімок на обкладинці із 148-ма бандуристами. Думаю що останніми часами забагато статей релігійного характеру.

З привітом,
О. Сандул, Торонто, Онт.

**
*

Більшість статей, пане Сандул на релігійні теми були в зв'язку із побудовою пам'ятника бл. п. митр. В. Липківському. ОДУМ започаткував це велике діло і приклав багато зусиль у довершенні його.

Редакція

Дорогий п. редакторе!

Цим хочу висловити авторам Молодої України, зокрема д-р А. Лисому, О. Шевченку і С. Голубенку, за цікаві статті. Молодь теж пише добре про життя на таборах.

Володимир Яковищенко
Торонто, Онт.

ARMADALE MEAT PRODUCTS LTD.

НАЙКРАЩІ М'ЯСНІ ВИРОБИ
В ТОРОНТІ Й ОКОЛИЦІ
Крамниця при вул. Блур коло Джейн
Власник ІВАН ЛЕХНОВСЬКИЙ

2404 Bloor St. West
Toronto, Ontario M6S 1P9

Tel.: (416) 767-3424

КРЕДИТОВИЙ СОЮЗ

- Має щоденний щадничий план, який дасть найбільший зарібок за ваші вкладені гроші.
- Дає малі і великі особисті і моргеджеві позички, в міру можливостей.
- Має життєву асекурацію на заощадження до \$2.000 на особисті позички до \$10.000 після вимог КЮМІС.
- Має чеки особисті даром і для подорожуючих та платить 3% на чекові конта.
- Приймає оплати за газ, електрику, телефон і воду.
- Дає різні фінансові поради.
- Дає пашпортові гарантії
- Дає добру, точну, чесну і вчасну обслугу.
- Дає добрі кредитові звіти
- 34 роки на службі Рідного Народу.
- Вступайте в члени і щадіть ще ніж Вам треба позички, малої чи великої.
- Позичайте на догідні сплати і низькі відсотки.

SO-USE CREDIT UNION LTD.

2258 Bloor St. West
Toronto, Ont. M6S 1N9
Tel.: 763-5575

BRANCH OFFICE:

406 Bathurst St.
Toronto, Ont. M5T 2S6
Tel.: 363-3994

МОЛОДЬ – МАЙБУТНЄ НАЦІЇ!

Допомагайте молоді

морально й

матеріально.

ОДУМ потребує

Вашої помочі!

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОДОЇ УКРАЇНИ" ЖЕРТВУВАЛИ:

Зібрано на весіллі Тані Каса "Самопоміч" в Чикаго, США	\$100.00
(Підлісної) і Річарда Гладьо, Торонто, Онт.	72.00
Микола і Анджела Підлісні, Торонто, Онт.	40.00
Микола Пилипенко, Торонто Онт.	10.00
Віра і Андрій Ліщина, Торонто, Онт.	5.00

Жертводазцям і прихильникам
"Молодої України" щира подяка.

Редакція і адмін. "М. У."

ЖАРТИ

ОБІД

Гість підізвав маленького Гната і говорить:

— Запитай у мами, коли ми будемо обідати.

— Я уже запитував. Вона сказала, коли ви підете.

НЕ БЕРИ З СОБОЮ

Якось жінка каже чоловікові:

— Чи не заніс би ти листа на пошту?

— Ти що? Доц лле як із відра... Та в таку погоду добрий хазяїн собаку на вулицю не випустить...

— Я ж не прошу тебе брати з собою собаку.

НЕМАЄ ДОМА

Заходить якось сусід до сусіда.

— Іване, ти дома? Позич грошей.

— Ні, мене немає, — чується голос Івана з другої кімнати.

— Та ось же твої черевини стоять, — не вгамовується сусід.

— А я в інших пішов, — відказує Іван.

ЧОМУ НЕ ЖЕНИВСЯ

— Як це так, що ти досі не женився?

— Та все шукаю ідеальну жінку.

— І не знайшов?

— Ні, знайшов. Але вона шукає ідеального чоловіка.

ПОРАДА

Чоловік до дружини:

— Прочитай цю статтю про риб. Може, хоч від них навчишся, як треба мовчати.

ВОНА НЕ З ТИХ

— Скільки вам років, Марусю? — запитали якось дівчину.

— Вісімнадцять.

— Але ж два роки тому ви горили те саме.

— А я не з тих, що сьогодні кажуть одне, а завтра друге.

В ГОСТЯХ

— Ну, наснідався, юначе? — питає дядечко в Іллі.

— Вареники були добрячі, а от макітри — замалі.

ЧОМУ ПОРУШИВ

— Чому ви порушили права ружу, їдучи своїм автом? Ви, що знака не бачили? — Знак я бачив, мане інспектор а от вас — не бачив.

ОТ ТАК-ТАК!

— І як ти міг раніше жити без мене!

— Як? Трохи спокійніше і набагато дешевше.

УТІШИВ

Зустрілися два приятелі. Перший уже сімейний другий ще парубок. Одинак поскаржився:

— Кепсько холостяку — ні борщу, ні галушок...

— А ти одружися, — каже сімейний, — дружина швидко навчить тебе кухарити.

КМІТЛИВИЙ

Учитель: Скажи, Василю, чому вода в морі солоня?

Учень: А тому, що там оселедці плавають.

ЛИХОМАНКА

Лікар: А була у вас вночі лихоманка?

Хворий: Була.

Лікар: А зуби цокотіли?

Хворий: Не знаю... Зуби лежали на нічному столику.

INDIAN ROAD CR.
TORONTO, ONT.
P 2E8

318
340

Ціна 1.25 дол.
в США і Канаді

МОЛОДА УКРАЇНА

If not delivered please return to:

Box 40, Postal Station "M"
TORONTO, ONT., CANADA
M6S 4T2

R. CHOLKAN & CO. Ltd.

2204 Bloor St. W.
Toronto, Ont. M6S 1N4

INSURANCE FOR: FIRE, AUTO, LIFE
УСЯКОГО РОДУ АСЕКУРАЦІЇ ВІД ВОГНЮ,
НА АВТА, ВІД КРАДЕЖІ, НА ХАТУ.

Телефонуйте до

ЯРОСЛАВА КОВАЛЯ

Tel.: 763-5666

S N I H HEATING & COOLING

ВОЛОДИМИР СНІГ
Власник

11 Marmora St.
LONDON, ONT. N5Z 1Z4

Telephone
(519) 432-1983

"UKRAINA" VACATION RESORT INC.

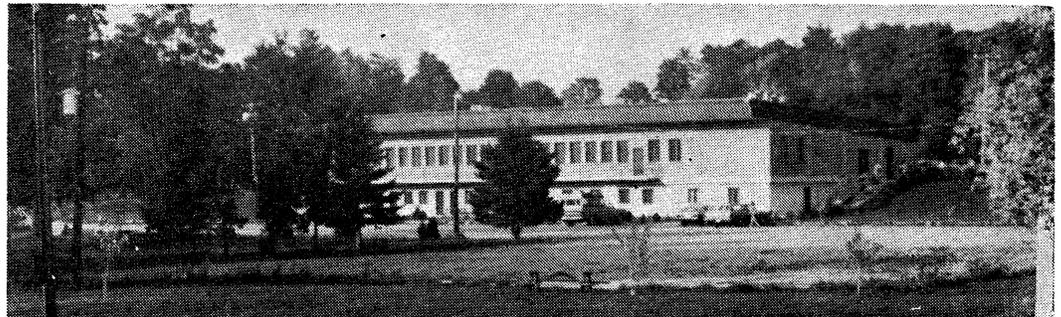
"УКРАЇНА" ВІДПОЧИНКОВА ОСЕЛЯ

Board of Directors: P. O. Box 1716, Stn. "A", London, Ont., Canada N6A 5H9

Resort: R. R. 1 (Gore Road), Dorchester, Ont., Canada N0L 1G0

Tel: (519) 455-9939 (519) 453-6130

Оселя розташована на окраїні м. Лондону, Онт., Канада, в містечку Дорчестер. На оселі відбуваються Курси Виховників ОДУМ-у, Відпочинково-Виховні Табори Ю-ОДУМ-у, Спортові Табори ОДУМ-у, Кобзарські Табори ОДУМ-у, одумівські зустрічі, з'їзди, конференції, пікніки та різноманітні імпрези. Заля оселі приміщує 600 осіб і надається на різні українські імпрези з модерним кухонним устаткуванням та смачними українськими стравами. Оселею керує Рада Директорів. Голова — М. Співак. Зацікавлених прошу писати або телефонувати на вищевказану адресу. При нагоді відвідайте оселю, а ми будемо сердечно вітати Вас.

Інформує І. ДАНИЛЬЧЕНКО — заст. голови та орг. референт